

Marlieske

krijgt gasten

Max de Lange-Praamsma

MARLIESKE KRIJGT GASTEN

Rie
Reinderhoff

MARLIESKE
KRIJGT GASTEN

DOOR

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

Tweede druk

Met illustraties van Rie Reinderhoff

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

In de Marlieske-serie zijn verschenen:

Marlieske, 4e druk

Marlieske beleeft een avontuur, 3e druk

Marlieske bij de vierdaagse, 1e druk

Marlieske doet aan wintersport, 1e druk

Marlieske en Pier, 2e druk

Marlieske heeft een griepje, 2e druk

Marlieske krijgt gasten, 2e druk

Marlieske op „de Meihorst”, 2e druk

Marlieske verdient heitjes, 1e druk

Marlieske viert bevrijdingsdag, 1e druk

1. Van een stormachtige novembermiddag

Marlieske! Marlieske!! Marlieske!!!”

”**M**arlieske van Vliet, die samen met haar broertje Pier op weg is naar school en dapper tegen de bulderende novemberstorm optornt, blijft plotseling staan en kijkt om. Roept iemand haar naam? Dat meende ze beslist. Maar die harde wind maakt zo’n geweldig kabaal. Ze . . .

Ja, hoor, ze heeft het zich vast niet verbeeld. Een eindje achter hen aan komt Petra Reinders, een meisje uit haar klas, aangehold. Voor zover een meisje van negen jaar dan hollen kan tegen zo’n stevige noordwesterstorm in. Maar die heeft haar beslist geroepen. Nu ze

omkijkt, gebaart Petra tenminste dat ze op haar moet wachten. Nu, dat doet Marlieske eigenlijk maar wat graag. Want die wilde, sterke wind! Nou! Ze wil best eventjes uitblazen. Eerlijk. Maar dat zegt ze niet tegen Pier. Niks, hoor! Ze kijkt wel uit. Hij is twee jaar ouder dan zij en ook groter en sterker natuurlijk. Hij vindt het heerlijk om met die razende storm te vechten. En hij lijkt wel niet moe te kunnen worden. Als ze het zei, zou hij haar vast en zeker gaan plagen en haar een papkindje noemen. Nee, hoor, haar niet gezien. Ze houdt haar mond. Maar intussen keert ze zich lekker helemaal om. Hè, heerlijk is het om even niet meer tegen die harde wind te hoeven optornen. Niet dat hij het van haar winnen zal, hoor. Vast niet. Al doet hij ook nog zo z'n best, hij houdt haar niet tegen.

Marlieske mag dan nog klein zijn, dapper is ze ook. En ze weet van doorzetten. Als je dat maar begrepen hebt. Ze laat zich heus niet omverblazen door die woeste bulderaar. Niks ervan, wat dacht je wel? Maar even op adem komen, dat is toch wel fijn. Des te beter kan ze er straks weer tegenop. En dan opeens moet ze zich schrap zetten en een beetje achterover gaan hangen. Als 't ware tegen die kwade rakker van een stormwind gaan aanleunen. Waarom? Om niet met een vliegende vaart in de richting van haar huis teruggeduwd te worden. Want nu krijgt ze de volle laag natuurlijk van achteren. Het is me toch wat.

Maar dan is Petra ook bij haar. „Wat een storm, hè?” hijgt die. „'t Waait nog veel harder dan vanmorgen, geloof ik.”

„Doet het ook,” weet Marlieske. En eigenwijs: „Windkracht tien, zeiden ze voor de radio.”

„Tien?!” vraagt Petra, met het nodige respect in haar stem. En als Marlieske hevig knikt: „Dan wil ik wel geloven dat ik er haast niet tegenin kan komen.”

Wat windkracht tien precies betekent, weten ze geen van tweeën. Maar dat mag niet hinderen. Ze weten wel dat het bij windkracht tien verschrikkelijk hard waait. En dat is voor hen het voornaamste.

Pier is intussen doorgelopen. Marlieske en Petra wachten nog even tot Petra ook weer een beetje op adem gekomen is. Dan gaan ze samen verder, arm in arm. Veel praten met elkaar doen ze niet. Ze hebben al hun krachten nodig om die joelende en gierende storm de baas te blijven. Maar als ze ten slotte bij hun school zijn en door het goed vastgezette hek het plein oplopen, voelen ze ogenblikkelijk dat ze nu in de luwte van de aangrenzende huizen komen. Hè, heerlijk. Mar-

lieske zucht er even van. En dan spuit Petra dadelijk het nieuwtje dat onderweg aldoor al op het puntje van haar tong heeft gezwefd. En met een paar ogen, waarin je heel duidelijk kunt lezen dat ze vurig hoopt dat het voor Marlieske ook werkelijk groot nieuws zal zijn, zegt ze gauw: „We hebben zaterdag lekker vrij, jô.”

Het is werkelijk groot nieuws voor Marlieske. Dat zie je aan heel haar verraste gezicht. Maar ze kan het nog niet zo een, twee, drie geloven. Het lijkt haar eigenlijk te mooi om waar te kunnen zijn. Zo maar een dag vrij. Nee . . . En daarom vraagt ze meteen: „Eerlijk?! Hoe weet je dat?”

Dat is toch eigenlijk wel een beetje sneu voor Petra. Het lijkt wel of Marlieske denkt dat ze haar wat wil wijsmaken. Maar zo bekijkt Petra het helemaal niet. Ze is er niet in het minst door beledigd. Nee, hoor, ze kan het best begrijpen. Zijzelf kon het immers eerst ook amper geloven toen ze het hoorde. En daarom lacht ze glunder: „Heel eerlijk. Ik weet het van m'n tante. En m'n tante weet het weer van meester Kolthof.”

Nu beginnen Marlieskes donkerbruine ogen prompt te stralen. „Enig,” zegt ze verrukt. Want nu weet ze zeker dat het waar is. Meester Kolthof is immers bij Petra's tante in huis.

En nu kan Marlieske plotseling wel zingen van plezier. Want niet alleen vindt ze, net als de meeste kinderen, een dag vrij, zo maar, zonder dat het vakantie is, een reuze feest. Maar er komt ook op eens een prachtig plannetje in haar hoofd! Nee, geweldig. Als moeder . . .

Ze zou zo wel naar huis terug willen vliegen. Regelrecht. Om moeder te vragen of het mag. Maar dat gaat natuurlijk niet. Het is zo meteen twee uur. En dan begint de school. Nee, ze moet nog meer dan twee uur geduld hebben, eer ze er met mam over kan praten. Hoe houdt ze dat uit!

Het is heel vol en heel druk op het schoolplein. Maar toch ontdekt een stelletje schoolvriendinnen Marlieske en Petra dadelijk. Tannie Romein en Lieske Visser en Joukje Snoek. Samen met nog meer klasgenootjes komen ze lachend en joelend naar hen toe. De wilde wind, die aan hun mantels en joppers rukt en z'n uiterste best doet om hen hun mutsen en capuchons van hun hoofd te trekken, maakt hen ook wild en overmoedig.

En niet alleen hen. Hij lijkt wel alle kinderen daar op dat grote plein een beetje op te ruien en een tikkeltje baldadig te maken. Als een

van de lange, blonde vlechten van Marijt Voorthuis, een meisje uit de hoogste klas, losschiet, zijn er dadelijk een paar grote jongens als de kippen bij om 'm vliegensvlug helemaal los te maken en ook het mooie vlinderspeldje van haar andere staart te trekken. Zulke rakkers. Maar Marijt wordt niet boos. Niks, hoor. De jongens hebben helemaal geen eer van hun plagerij. Ze lacht erom. Dan raapt Bram Groenier, die het speldje van haar vlecht heeft gehaald, vlug en gedienstig het losgeraakte vlindertje voor haar van de grond. Hij geeft ze haar allebei en zegt ondertussen met z'n onschuldigste gezicht: „Ik geloof dat die van jou zijn, is 't niet?”

Marijt weet best dat hij het ene speldje van haar vlecht getrokken heeft, maar dit laat ze niet merken. Ze antwoordt enkel vrolijk: „Dat geloof ik ook.” En terwijl ze ze van hem aanpakt, zegt ze heel vriendelijk: „Dank je wel, hoor, Brammetje.” Dan loopt ze kittig, met wapperende haren naar binnen. Ze vlecht haar staarten wel gauw even over, hoor. 't Is haar de moeite nogal. Ze doet het altijd zelf en ze kan het heel vlug.

Bram Groenier kijkt echt een beetje op z'n neus. Marijt geeft er niets om dat ze daar nu met losse haren naar binnen moet. Het lijkt wel of ze het nog leuk vindt ook. En ze heeft hem intussen mooi voor schut gezet met haar „Brammetje”. Hij is klein voor z'n leeftijd. Mensen die hem niet kennen, zien hem vaak aan voor een jongetje uit de vijfde, soms zelfs voor eentje uit de vierde klas. Dat steekt hem elke keer opnieuw behoorlijk. Als je ook al in de hoogste zit en er soms 's avonds in bed al over ligt te prakkezeren of je 't volgend jaar meteen naar de ulo zult proberen te komen of dat je naar de V.G.L.O.-school zult gaan om opgeleid te worden voor het toelatingsexamen voor het gymnasium of de H.B.S.? Alles als het van vader en moeder mag natuurlijk. Maar dat kinderachtige naampje kan hij gewoon niet uitstaan. En nu . . . De jongens uit zijn klas weten dat wel. En daarom kunnen ze het niet laten hem een beetje te honen en plagend te joelen: „Eén-nul voor Marijt, Brammetje!” „Die zit, Brammetje Groenier!” „Daar heb je niet van terug, Brammetje!” En nog veel meer. Het „Brammetje” is eenvoudig niet van de lucht. Bram Groenier is een pienter ventje. Eén van de beste leerlingen uit de zesde klas. Z'n klasgenoten mogen hem ook gerust wel. Maar soms . . . Soms is hij een tikkeltje eigenwijs, vinden ze. En daarom mag hij best eens een keertje in het zonnetje gezet worden. Dat is gezond voor hem. Fris. Dat vinden ze ook. En nu die sterke noord-

westerstorm hen om de oren loeit, lijkt het wel of ze ook niet anders kunnen. Ze móeten lachen en plagen, joelen en schreeuwen. Ja, schreeuwen ook. Anders kunnen ze zich immers niet verstaanbaar maken. De een brult nog harder dan de ander.

Maar Bram Groenier is ook niet van gisteren. Kwaad worden als ze je plagen, moet je nooit. Daar heb je niemand mee te pakken dan jezelf. Dat weet hij al lang. Nee, al heb je ook nog zo het land, je moet toch net doen of je er geen zier om geeft en meedoen en meelachen. Dat doet hij dan ook. Eerst begint hij breed te grijnzen, als vindt hij het zelf ook een kostelijke mop. Maar dan opeens trekt hij een heel deemoedig gezicht, legt als een erg verlegen joggie z'n vinger tegen z'n mond en zegt met een zielig stemmetje: „Arme Brammetje”.

Dat bezorgt hem prompt een stevige klap op z'n schouder en een waarderend: „Goed zo, Bram,” van Wout Vergouwen, de sterkste en langste jongen van z'n klas. Plus een al even waarderend „hoera” van al de anderen, die daarnet nog gnuiwend genoten van z'n nederlaag tegenover Marijt en hem meeplaagden.

En dan gaat de bel. Een rijtje kleine meisjes uit de eerste klas dat, de mantels los en wijd uitgespreid, zich heerlijk door meneer de wind over het plein laat zeilen, heeft de grootste moeite om tot staan te komen. Maar het lukt ten slotte toch.

En vijf minuten later is er op het hele plein geen meisje meer dat die drukke, lawaaierige plagerd van een wilde wind de muts van het hoofd kan trekken. En geen jongen, die hij omver kan duwen. Alle kinderen zijn veilig binnen.

Maar de storm is niet zo verstandig als Bram Groenier. Hij kan niet tegen z'n verlies en hij neemt het niet ook. Hij wordt kwaad. En in z'n woede gaat hij echt lelijke dingen doen. Om te beginnen rukt hij een paar grote takken van de kastanjabomen, die op het schoolplein staan. Van de kastanjabomen, waarop èn de meesters èn de juffrouwen en ook eigenlijk alle kinderen zo trots zijn. En die je bijna het hele jaar door altijd weer blij maken. In het voorjaar met hun dikke, kleverige knoppen. Dan met hun frisse, groene bladeren, die je soms bij de dag ziet groeien. Daarna en niet het minst met de vrolijke rode en witte kaarsjes, die de kastanjes omtoveren in echte feestbomen. En dan, in de herfst, ten slotte nog weer met hun bruine, prachtig glanzende vruchten, die je zo heel mooi kunt opwrijven en waar je ook nog allerlei leuke dingetjes van kunt maken. Ja, hoor,

met hun kastanjabomen zijn ze wijs, allemaal. Daar moet iedereen afblijven.

Maar meneer de wind trekt zich daar niets van aan. Nog geen sikkepitje. Hij is kwaad en daarom wil hij vernielen, de akeligerd. Twee van die mooie, dikke takken. Je zou 'm! En als je nu denkt dat die bulderbast z'n woede daarmee gekoeld heeft en tevreden is na dat vervelende bravourstukje, dan heb je het glad mis, hoor. Want niets is minder waar. Hij gaat daarna een heel stelletje dakpannen van het schooldak smijten. Het lijkt wel of hij brult: „Huup! D'r af, jullie!” En rinkeldekink-kink-kink, daar gaan ze. En een ogenblik later liggen ze aan gruzelementen op het plein.

Maar in de school horen en zien ze van dit alles gelukkig niets. Want anders! De wind overstemt met z'n brutaal kabaal elk ander geluid dat van buiten komt. Het lijkt wel of hij giert van de lach om al de akelige dingen die hij doet. Maar dan is het een bulderende, nare lach, waarmee hij zichzelf aanhitst om nog meer kwaad te doen. Een eind verderop rukt hij een schoorsteen van een huis. Het scheelt maar een haar of een meneer die daar juist langs rijdt met z'n auto, krijgt hem bovenop z'n wagen. Het is gewoon verschrikkelijk.

Maar de storm gaat door. Hij is nog lang niet uitgeraasd. Hij gooit de kar van een bakker, die net met een broodmandje in z'n handen ergens een tuinpaadje oploopt, omver. Het deksel klapt open door de val en een heleboel broden en kadetjes en krentenbollen rollen over de straat. O, o, die arme bakker.

En dan moet een slagtersjongen met een grote mand voor op z'n fiets het ontgelden. De wind duwt hem zo onverwacht tegen een brugleuning aan, dat het maar een beetje scheelt of hij was er overheen getuimeld. Zo maar. Pardoes het water van het kanaal in. Wit van de schrik ziet die knaap.

Maar de storm kan nog meer. Hij brengt een groentewagen, zo maar, zonder dat iemand hem stuurt, aan het rijden. De groenteboer, die intussen rustig ergens in een vestibule met een mevrouw staat af te rekenen, ontdekt het als hij weer naar buiten komt. Eerst kan hij van de schrik even geen voet meer verzetten. Maar dan opeens krijgt hij de macht over z'n benen terug en holt z'n wagen achterna. En intussen roept hij al maar weer: „Houd 'm! Houd 'm dan toch!” Alsof z'n fleurige kar met al die frisse groenten en al dat lekkere fruit een dief is, die er stiekem vandoor probeert te gaan. En dat is toch alles met elkaar weer zo grappig, dat iedereen die het ziet wel

met die ondeugende novemberwind moet meelachen, of hij nu wil of niet.

Ja, het is me wat met die woedende bulderaar. Die brengt wat te-weeg, hoor. De zon heeft vanmorgen nog wel eens een poosje tussen al de donkere, dreigend wolken, die ook al door de storm worden voortgejaagd, doorgekeken. Maar nu kan ze dat rare gedoe zeker ook niet langer ver ragen. Ze verdwijnt tenminste helemaal. Het wordt gewoon donker in school. Maar daar weten de meesters en de juffrouwen wel raad op. Nou, reken maar. Stuk voor stuk knippen ze gauw de lampen aan. Vier grote lampen in ieder lokaal. En nu is het in de verschillende klassen zo gezellig. Zo gezellig als het alleen maar zijn kan in een schoollokaal op een koude, donkere, stormachtige novembermiddag.

De verwarming lekker aan, de wind joelend om het grote, stevige gebouw, dat hij toch niet omver krijgt en rukkend aan de ramen, die hij er lekker ook niet uit kan trekken. En overal het licht van de helder-brandende lampen over al die blonde en donkere kinderen in hun warme winterkleden.

In de vierde klas, de klas van meester Kolthof, de klas waarin ook Marlieske zit, hebben ze leesles. Ze lezen over Jaap en Gerdientje. En Marlieske, in haar mooie Noorse trui, door moeder gebreid, op de tweede bank van de middelste rij, naast Tannie, straalt. Je hoeft heus niet te vragen of ze ook geniet. Dat zie je zo aan heel haar gezicht. Het is ook allemaal zo fijn vanmiddag. Het hier zo oergezellig met elkaar in school zitten. En het mooie verhaal. En ook het zo tussen de bedrijven door telkens even denken aan haar prachtige plannetje, dat intussen al maar mooier wordt. Maar wat ze nu precies het fijnste van alles vindt, dat weet ze eerlijk niet. Dat doet er trouwens ook helemaal niets toe. Het is natuurlijk alles bij elkaar. Het ene maakt het andere immers nog gezelliger en heerlijker en mooier dan het al is.

2. „Nou, vooruit, dan moet het maar, hè, mam?”

In een mum van tijd is Marlieske die middag thuis uit school.

Haar moeder staat ijverig te strijken als ze, als een kleine wervelwind, de kamer komt binnenstuiven.

„Ben je daar nú al?” vraagt mevrouw Van Vliet verrast.

„Ja,” glundert Marlieske. En met een blik op de klok, die zeven over vier wijst, tevreden: „Gauw, hè? Maar 't ging ook bijna vanzelf, hoor. De wind duwde me wel voort.” En dan opeens, geestdriftig: „'t Ging lekker, mam!”

Moeder Van Vliet laat haar strijkijzer even rusten en kijkt lachend naar haar jongste dochter. Ze ziet er zo heerlijk fris en gezond en vooral ook levenslustig uit. En ze kijkt zo blij. Natuurlijk vindt een klein meisje die wilde storm alleen maar verrukkelijk. Ze denkt nog niet aan alle nare dingen die hij kan veroorzaken. Dat begrijpt haar moeder best.

Marlieske kan intussen geen ogenblik langer zwijgen over haar mooie plannetje. Ze is er ook zo vol van! Ze moet zo gauw mogelijk weten of moeder het goed vindt. Of mag wat zij zo mooi bedacht heeft. En het treft reusachtig dat er nog niet een van de anderen thuis is. Dan kunnen die er zich niet mee bemoeien. O zo. Corrie . . . En Herman . . . Nee. Ze valt meteen met de deur in huis en vraagt pardoos: „Mams, mogen Gerrie en Doutzen nu zaterdag bij ons komen?”

Moeder Van Vliet moet Marlieskes vraag heel even verwerken. Hij komt ook zo onverwacht. „Gerrie en Doutzen?” herhaalt ze dan verwonderd. „Zaterdag? Maar dan moet jij toch naar school, meiske?” Marlieske lacht en schudt haar donkere rattekopje. „Nee, mam. We hebben zaterdag vrij. Daarom vraag ik het juist.”

„Weet je dat zeker?” Moeders ogen gaan intussen al naar de kalender. Welke datum is het zaterdag? Zesentwintig november. Och, alweer de laatste zaterdag van deze maand. Ja, dan wil ze het wel geloven. Dan hebben de onderwijzers en onderwijzeressen altijd een vergadering. Dat is ieder jaar zo.

Marlieske staat intussen al maar ijverig te knikken. „Meester Kolthof heeft het zelf gezegd,” vertelt ze dan.

Moeder knikt ook. „Ja. Het is zo. Ik weet het.” Ze laat haar ijzer alweer handig en vlug over een pyjamasasje van Herman glijden. Ze schiet al aardig op, maar . . .

Marlieske komt bij haar moeder staan. „Het mag, hè, mams?” vleit ze dan. „U hebt het al zo lang beloofd. En nu is het net zo'n mooie dag ervoor. Doutzen en Gerrie hebben zaterdag nooit school.”

Moeder knikt opnieuw. Het is waar wat Marlieske zegt. En wat haarzelf betreft, gunt ze het Marlieske ook echt graag. Maar vader voelt zich de laatste week niet zo lekker. Als die . . . „Als vader het goed vindt, mag het,” belooft ze daarom voorzichtig.

„Hiep-hoy!” Marlieske maakt prompt een luchtsprong van plezier. „Vader vindt het natuurlijk goed als het van u mag,” zegt ze zorgeloos. „Enig, mam, Doutzen en Gerrie allebei. Ik heb er toch zo'n zin in.” En voortvarend als ze is: „Mag ik hun meteen gaan schrijven, mam? Vragen of ze komen?”

Maar nu tempert moeder haar geestdrift een beetje. „Nee,” zegt ze heel beslist. „Nog niet. We vragen het eerst aan vader.”

Marlieske kijkt een tikkeltje teleurgesteld. Ze wil zo verschrikkelijk graag nu dadelijk schrijven. Ze kan bijna niet wachten. Ze popelt gewoon om te beginnen.

Moeder ziet dat wel. Ze kent die Marlieske van d'r immers door en door. Maar . . . „Schenk jezelf maar even een kopje thee in, lieverd,” zegt ze, om haar af te leiden. „Ik wil graag klaar zijn als paps thuis komt, zie je.”

„Ja, mam.” Al is het niet bepaald hard, Marlieske loopt toch naar de theetafel. Ze doet suiker in haar eigen kopje, pakt de tinnen theepot van het vrolijk-brandende lichtje en schenkt heel voorzichtig thee. En dan krijgt ze zeker plezier in de theeschenkerij. Ze vraagt tenminste lief: „U ook nog een kopje, moeder?”

„Graag, Marlieske.” Moeder Van Vliet hangt het keurig gestreken pyjamajasje van Herman over de leuning van een stoel en kijkt, terwijl ze er een van Pier op de strijkplank legt, weer naar Marlieske. Zo handig als dat kleine ding daar bezig is! Ze heeft er gewoon schik in. Ze krijgt echt al een hulpje aan haar jongste zo af en toe. Als ze wil, kan ze al allerlei kleine karweitjes voor haar opknappen.

Marlieske zet de beide kopjes netjes op een blaadje en draagt het dan voorzichtig naar de tafel. Daar zet ze het kopje van mevrouw Van Vliet binnen haar moeders bereik. „Alstublieft, mams.”

„Dank je wel, Marlieske. Lekker,” zegt moeder hartgrondig. „Ik heb toch zo'n dorst vanmiddag. Maar ik gunde me gewoon geen tijd om mezelf nog 's in te schenken.” En dan: „Als je nu ook nog even de koekjestrommel wilt pakken.”

Dat is aan geen dovemansoren gezegd. Voor iets lekkers is Marlieske van Vliet altijd te vinden. In een wip heeft ze 'm uit het dressoir gehaald. Ze doet het deksel eraf en gaat ermee naar haar moeder. „Mm, bokkepootjes,” geniet ze intussen al bij voorbaat. „Zondagse koekjes.”

Moeder lacht. „Ja, hè? Eigenlijk wel.” En samenzweerderig: „Maar jij en ik lusten ze door de week ook wel, wat jij?”

„Nou, en of,” beaamt Marlieske. En dan gedienschtig: „Zal ik er misschien even een op uw schoteltje leggen, moeder? Dan kunt u door strijken.”

„Graag, vrouwtje.”

Marlieske buigt zich over de gezellige, ronde trommel. „Ik zal de grootste er voor u uitzoeken, hoor,” belooft ze.

„Tref ik dat even,” vindt moeder meisjesachtig.

Marlieske lacht. „Nou, hè?” En ondeugend: „Voor een ander mag je wel uitzoeken, hè?”

Moeder lacht ook. „Natuurlijk. Maar voor jezelf deze keer ook, hoor,” laat ze erop volgen. „Als je het maar met je ogen doet.”

„Natuurlijk,” zegt Marlieske nu op haar beurt, een tikkeltje beledigd. Als ze dat nu nog niet weet.

Haar wakkere ogen hebben intussen zo de grootste twee bokkepootjes ontdekt. En een tel later liggen die naast de theekopjes.

Marlieske geniet van haar thee en haar koekje. Maar zodra die op zijn, wordt ze weer ongeduldig. Het duurt ook zo akelig lang voordat vader komt, vindt ze. Opeens geeft ze zo'n diepe zucht, dat haar moeder er bijna van in de lach schiet. Die Marlieske toch! Als ze niet wist waarom haar jongste zo zucht, zou ze nog medelijden met haar krijgen ook. O, o, het is me wat, hoor.

„Ga alvast maar 's voor het raam kijken of vader er al aan komt,” raadt ze Marlieske dan.

Marlieske springt op en loopt er naar toe. „Ja,” zegt ze. En je hoort aan haar stem dat ze denkt: Dom, dat ik dat al niet eerder gedaan heb. Hoopvol kijkt ze het volgende ogenblik in de richting waaruit haar vader moet komen. Maar hoe ze ook spiedt en hoe ze ook tuurt, van haar vader is nog nergens een spoortje te bekennen.

„Nog niks te zien, hoor,” vertelt ze even later teleurgesteld. En pessimistisch: „Je zult zien dat vader nu net vanmiddag juist heel laat thuiskomt. Vast.”

Maar nu lacht moeder haar vierkant uit. „Welja. Om een uur of zes

zou ik zeggen als ik jou was, zeg," vindt ze. „Wat ben je toch een juffertje ongeduld.”

„Nou ja," moppert Marlieske. Maar dan opeens klaart haar gezicht op. Want ze heeft weer iets bedacht. Zo maar, plotseling. „Ik ga alvast postpapier van boven halen, mam," zegt ze. „Dan hoef ik dat straks niet meer te doen." En als ze ziet dat haar moeder haar voorhoofd fronst en haar hoofd schudt, laat ze er haastig op volgen: „Ik haal het alleen op. Ik ga nog niet schrijven. En als vader het niet goed vindt, kan ik het immers zo weer boven brengen?"

Ja, dat is waar. Daar kan moeder niets tegenin brengen. „Nu, vooruit dan maar," geeft ze daarom toe. „Dan heb je meteen wat te doen.”

„Dat dacht ik ook," zegt Marlieske eigenwijs. Ze loopt vlug de kamer uit, holt de trap op en komt even later met twee aardige doosjes bij haar moeder terug. Een lichtblauw en een crème. „Ik weet bijna niet welk postpapier ik zal kiezen," zegt ze dan. „Dat van oma. Of dat nieuwe, dat ik van tante Frouck op m'n verjaardag heb gekregen. Daar heb ik nog geen enkel velletje van gebruikt.”

Haar moeder is niet zo besluiteloos als zij. „Dan zou ik dat van tante Frouck maar nemen," vindt ze dadelijk. „Daar staan zulke snoezige plaatjes op." Met een voldaan gezicht legt ze intussen het laatste grote stuk weg. Nu nog vlug even een paar servetten en wat zakdoeken. Voorzichtig bevoelt ze even de onderkant van het elektrische strijkijzer. Ja, hoor, daarvoor is het nog net warm genoeg. Je zult zien dat ze het haalt. Dat ze klaar is als vader komt.

Marlieske knikt. „Ja, die..." Maar ze maakt haar zin niet af. Ze spitst opeens haar oren. Hoort ze daar iemand in de gang? Ja, beslist. Vliegensvlug zet ze de beide doosjes op de tafel en rent de kamer uit. Is vader daar? Of...

Ja, hoor, het is vader. „Ha, die paps." Marlieske vliegt 'm om z'n hals. Zo onstuimig, dat het maar een hartje scheelt of haar vader en zij rollen samen over de grond. Maar gelukkig, ze weten nog net hun evenwicht te bewaren. Ze houden zich op de been.

„Dat is me nu toch ook wat moois," zegt vader dan quasi-boos. „Daar blijf ik die halve orkaan daarbuiten de baas. En hierbinnen zal zo'n krielkipje als mijn eigen dochttertje me eventjes vloeren! Maar dat lukt je niet, hoor, kleine wildebras. Kom hier. Voor je straf op m'n schouders. En vlug een beetje." Z'n jas nog aan, tilt vader Van Vliet

Marlieske op, zet haar met een zwaai op z'n sterke schouders en loopt zo met haar de kamer in.

Marlieske schatert van de pret. „Krielkipje. Ha, ha, krielkipje. Maar dat ben ik niet, hoor. Wat denkt u wel.” Overmoedig laat ze gauw even met één hand haar vader los, pakt vlug z'n alpinopetje van z'n hoofd en zet dat op haar eigen bolletje. Zo maar lukraak. Het komt natuurlijk helemaal scheef terecht, maar dat mag niet hinderen. Voordat haar vader, die geschrokken van zoveel roekeloosheid, dadelijk naar die losse hand grijpt, 'm te pakken heeft, heeft Marlieske het net voor elkaar gebokst. En met ogen die tintelen van de pret, vuurt ze daarna haar vader aan. „Huup, peerd, huup!”

Vader, weer van de schrik bekomen, heeft op z'n minst evenveel plezier als Marlieske. Hij danst en springt en steigert met haar de kamer door. Wel een paar keer achter elkaar.

Moeder, die vlug-vlug de laatste zakdoeken heeft gestreken en nu gauw de strijplank in elkaar klapt, ziet het lachend aan. Wat een pret hebben die twee! Heerlijk. Vader is in geen dagen zo vrolijk thuis gekomen. Die wilde wind kon z'n hoofdpijn en z'n grieperigheid wel helemaal hebben weggewaaid. Nu, des te beter. Dat treft Marlieske dan meteen.

Maar nu krijgt vader genoeg van het paardje spelen. Hij loopt regelrecht op moeder af, zet Marlieske even handig en vlug weer op de grond als hij er haar daarnet heeft afgetild en geeft moeder een klinkende zoen. „En hoe heb jij het vanmiddag gehad, mam?” vraagt hij dan hartelijk.

„Best,” zegt moeder. „Ik ben zo lekker opgeschoten met alles.” En dan: „Maar jij! Ik sta gewoon versteld van jou. Voel je je opeens weer goed?”

Vader lacht. „Zo lekker als kip, meisje,” zegt hij dan kwajongensachtig. „Vanmiddag zo maar opeens. Ik kan m'n geluk gewoon niet op. Daarom moest ik ook even uit de band springen, dat begrijp je.”

Moeder lacht ook. „Natuurlijk,” vindt ze, vol begrip.

Marlieske heeft geen woord van het kleine gesprekje gemist. Nu klapt ze opgetogen in haar handen en jubelt: „O, maar dan mogen ze komen, hè, pappie? Het mag van moeder als u het goed vindt. Zeg maar gauw ja, pap. Ik wil het zo verschrikkelijk graag. En het komt zo mooi uit dat ik nu ook 's op een zaterdag vrij heb.” Het lijkt wel of Marlieske bang is dat ze geen tijd genoeg zal krijgen om alles te zeggen wat ze op haar hart heeft. Zo vlug praat ze. Ze strui-

kelt van louter haast bijna over haar eigen woorden.

Vader trekt z'n schouders en z'n wenkbrauwen om 't hardst op, lijkt het wel. En intussen kijkt hij vragend en niet begrijpend van Marlieske naar moeder en van moeder weer naar Marlieske. Hij snapt van alles nu net precies helemaal niets. „Over wie heb je het eigenlijk?” vraagt hij ten slotte als Marlieske eindelijk is uitgerateld.

Marlieske kijkt haar vader stomverbaasd aan. Begrijpt vader dat niet eens? Maar . . . Hier snapt zij nu net precies niks van. Zo'n kleine domoor. „Over Gerrie en Doutzen natuurlijk,” zegt ze dan, nog een tikkeltje verontwaardigd ook. Net alsof haar vader al alles van haar mooie plannetje weet. „Gerrie Wit, dat is dat meisje, bij wie ik in de nacht van die sneeuwstorm thuis heb mogen slapen¹. In de bedstee,” verduidelijkt ze dan, nog steeds een beetje verongelikt. Grote mensen! Nou. „En Doutzen Kroeze woont in Woudwijk². Met Doutzen heb ik gespeeld toen ik bij tante Frouck op „De Meihorst” logeerde.”

Vader Van Vliet is er intussen bij gaan zitten, lekker lui onderuit gezakt in een gemakkelijke stoel. Hij luistert aandachtig en knikt. Ja, nu begint hij het te begrijpen. Maar hij zegt niet dadelijk „ja”. Nee, hoor. Hij móet Marlieske eerst nog eventjes plagen. Dat kan hij eenvoudig niet laten. Hij geeft moeder, zonder dat Marlieske het ziet, vlug een knipooje en begint dan, quasi-ernstig: „Tja, wat zal ik daar nu van zeggen? Nog twee zulke rateltantes als Marlieske een hele dag om me heen. Ik weet niet, ik weet niet.”

Marlieske loopt er prompt in. „Maar ze zijn helemaal niet druk, vader,” haast ze zich te vertellen. „Eerlijk niet. Eerder stil. Echt.” Ze kijkt beslist een tikkeltje teleurgesteld. Ze had er ook zo vast op gerekend dat vader het dadelijk goed zou vinden, nu moeder . . . En . . .

Vader krijgt op slag medelijden met haar. Hij geeft moeder een tweede knipooje, een heel grote nu. „Nou, vooruit, dan moet het maar, hè, mam?” zegt hij dan.

„Dat dacht ik ook,” lacht moeder.

„Hiep-hoy. Fijn. Dank u wel, paps. U bent de liefste pappie van de hele wereld.” Marlieskes vader krijgt subiet een hele serie bedankzonen van z'n jongste dochter.

¹ Zie: „Marlieske beleeft een avontuur”.

² Zie: „Marlieske op „De Meihorst””.

En wat doet me die ondeugende vader Van Vliet dan? Hij doet of hij dat helemaal niet prettig vindt. Hij zet een heel benauwd gezicht en zegt: „O, o, als ik dat toch geweten had. Nee, dan had ik beslist niet „ja” gezegd. Beslist niet.”

Maar Marlieske tippelt er geen tweede keer in. Niks hoor. Ze weet best dat haar vader hier niets van meent. En zij kan ook plagen, hoor. Nou, reken maar. Wat dat betreft is ze een echte dochter van haar vader. „Ja is fijn ja,” lacht ze. „U kunt lekker niet meer terug. En ik zal tegen Gerrie en Doutzen zeggen dat ze u ook een heleboel kusjes moeten geven, omdat u dat zo heerlijk vindt. Lekker.”

„Jou rakker,” zegt haar vader. „Kom ’s hier, jij. Ik zal je...”

Maar Marlieske glipt vlug als een aal onder z’n uitgestoken arm vandaan. En op een veilige afstand lacht ze haar vader nog uit ook en roept uitdagend: „Mis, poes. Lekker mis.”

Ze hoopt dat haar vader zal opspringen en haar achterna zal komen. Ze heeft best zin in een holpartijtje.

Maar dat gebeurt niet. Haar vader zit zo heerlijk in z’n gemakkelijke stoel. En hij vindt bovendien dat hij daarnet al meer dan genoeg

met z'n jongste dochter geravot heeft. Nee, het is nu uit met deze pret. Maar voor Marlieske begint er meteen alweer een nieuwe. Want moeder lacht: „Als ik jou was, zou ik m'n vriendinnen nu maar gauw gaan uitnodigen, Marlies.”

En dat hoeft mevrouw Van Vliet heus geen tweemaal te zeggen. „O ja.” Marlieske laat prompt haar vader met rust. Voorzichtig pakt ze een velletje postpapier uit het crème doosje en haalt dan een ballpoint uit een dressoir. Even later zit ze bij de tafel en begint met haar eerste brief.

De storm is nog steeds niet uitgewoed. Hij vliegt nog aldoor als een razende Roland over de landen en giert door de straten van dorpen en steden. Hij laat de bomen zwiepen en buigen. De hoogste het ergst en het diepst. Hij loeit door de schoorstenen en rammelt aan de dakpannen en rukt en trekt aan ramen en deuren. Ook het huis van de familie Van Vliet vergeet hij daarbij niet. O heden nee.

Maar Marlieske merkt van dat alles niets. Ze vindt het alleen maar dolgezellig binnen. Haar vader en moeder hebben voor de rest van de dag gewoon geen kind meer aan haar. Ze schrijft twee lange brieven. Op haar aller-, allermooist. Het puntje van haar mooie, rode tongetje komt er zelfs aan te pas. Dat piept net tussen haar lippen door. Nou, dan weet je het well

3. Brieven

En dan gaan Marlieskes brieven op reis. Het eerste gedeelte van de reis maken ze getweeën. Samen liggen ze een poosje in de vuurrode brievenbus aan het eind van de laan. Samen met nog een heleboel andere brieven en briefkaarten en drukwerkjes natuurlijk. Samen met al die andere poststukken en poststukjes worden ze 's avonds om halfelf door een postbeambte, die de bus eerst met het nodige sleutelgeknars heeft opengemaakt en 'm daarna niet bepaald zachtzinnig heeft leeggegraaid, in een grote postzak gegooid. Een handvol. Nog een handvol. De rest. Ploemp. Ploemp. Ploemp. En dan gaat het in een ook al knalrode postauto naar het postkantoor. Daar krijgen ze allebei een poststempel. Geen mooi, dun, klein stem-

peltje, waarop postzegelverzamelaars zo gesteld zijn, omdat ze weten dat een postzegel met een lelijk, dik stempel, dat de hele zegel bedekt en vaak bijna onherkenbaar maakt, zo goed als geen waarde heeft naderhand. En omdat ze zoveel van mooie postzegels houden dat ze die slordige, rare stempels, die de mooie postzegels helemaal bederven, eenvoudig niet kunnen zien. Nee, met dit stempel is het niets gedaan, hoor. 't Is lelijk en dik. En het wordt zo ruw gegeven. Ze voelen wel terdege dat ze het krijgen. Nou, reken maar. Toch zien ze er daarna opeens wel veel echter uit, die keurige brieven van Marlieske aan de jongedames Gerrie Wit en Doutzen Kroeze. Dat moet ook gezegd. Eerlijk is eerlijk. En dan is het ook meteen uit met het gezellig met z'n beidjes reizen. De brief voor Doutzen komt in een zak, die bestemd is voor Woudwijk. En die voor Gerrie in een, die precies aan de andere kant de stad uit reist. Tja, zo gaat dat. 't Is jammer, maar er is niks aan te doen. Ze moeten nu eenmaal naar verschillende plaatsen.

In gedachten gaat Marlieske met ze mee. Maar gedachten kunnen veel vlugger reizen dan brieven. Dat weet iedereen. Als Marlieske die avond dan ook in bed ligt en haar brieven nog aldoor in de brievenbus, waarin ze ze zelf door de gleuf naar binnen heeft laten glijden, zitten opgesloten, ziet zij ze in gedachten al in handen van haar vriendinnetjes. Ze ziet dat ze ze met een gezicht vol verwachting openmaken. Dat hun ogen langs de regels vliegen. En ze hoort ze gewoon een kreetje van verrassing slaken als ze haar uitnodiging lezen. En daarna tegen hun moeder zeggen: „Ik mag, hè, mam? Ik mag zaterdag naar Marlieske.” En dan . . .

Die Marlies! Ze fantaseert er maar lustig op los. En ze wordt daar zo opgewonden van dat ze gewoon niet in slaap komt.

Intussen zijn Doutzen en Gerrie al lang afgereisd naar dromenland. Doutzen vanuit een vrolijk kamertje boven de mooie groentewinkel van haar vader. Gerrie vanuit haar eigen knusse dakkapelletje met het heerlijke uitzicht over het wijde veld in het vriendelijke huisje van de familie Wit, dat, een eindje van de grote weg af, daar eigenlijk maar wat eenzaam staat. En ze dromen zelfs niet van Marlieskes brieven, die naar hen op reis zijn. Natuurlijk niet. Ze weten daar immers nog niets van. Nee. En als ze ervan geweten hadden! En als hun vader en moeder dan ook nog gezegd zouden hebben, dat ze zaterdag naar Marlieske mochten . . . dan! Nu, dan zouden ze stellig al evenmin als Marlieske in slaap hebben kunnen komen. Van de

voorpret. Maar ook een heel klein beetje van . . . ja, van het toch ook weer er een tikkeltje tegenop zien. Ze kennen perslot alleen Marlieske. Haar vader en moeder hebben ze zelfs nog nooit gezien. En er is daar bij Marlieske thuis nog die grote broer Herman, die al zestien is en zo plagen kan. En haar zusje Corrie, die al in de derde van de ulo zit. En haar broertje Pier. Uit Marlieskes verhalen kennen ze ze allemaal. Maar . . . En als ze nu nog in hun eigen dorp woonden. Daar is alles bekend en vertrouwd. Maar ze moeten naar de stad, waar alles vreemd en groot is en ze niemand kennen. Behalve Marlieske dan. Ja, het is fijn en ze willen graag. Maar het is toch ook een klein beetje griezelig. Griezelig-fijn. Ja. Niet àlle kinderen durven zo goed als Marlieske. En niet àlle kleine meisjes voelen zich zo maar overal thuis. Nee, hoor. Maar nu, nu slapen ze nog zonder voorpret, maar ook zonder zorgen. Heel lekker. Want ook om hun kamertje buldert de stormwind. En die bereikt bij hen met al z'n kabaal niets anders dan dat ze er, veilig in hun eigen, warme bed, juist extra heerlijk door slapen. O, zo.

„Nu hebben Gerrie en Doutzen mijn brieven wel, hè, mam?” Marlieske vraagt het gretig. Het is de volgende morgen en moeder Van Vliet heeft net de ontbijttafel in orde gemaakt. Marlieske heeft als een hondje achter haar aangelopen. Van de kamer naar de keuken. Van de keuken naar de kelder. En ga zo maar door. En intussen heeft haar mond, zoals gewoonlijk, bijna niet stilgestaan. Maar ze heeft ook een beetje geholpen, hoor. Eerlijk is eerlijk. En nu zitten ze even heel genoeglijk samen bij de tafel en genieten van een lekker kopje thee en een beboterde beschuit met suiker. Van de anderen is er nog niemand beneden. Ze zijn al wel geroepen, hoor. O ja. Maar het is soms een hele toer om je lekker warme bed uit te komen als het buiten nog volop nacht lijkt en de straatlantaarns nog rustig branden. Nou. En toch is het al zo gezellig. De haard is heerlijk warm. De gordijnen zitten nog potdicht en sluiten zo de gure novemberdag fijn nog eventjes buiten. De lamp brandt vrolijk en helder. En de wind begint zeker eindelijk toch moe te worden. Want het waait nog wel behoorlijk, maar stormen kun je het gelukkig toch echt niet meer noemen.

Moeder kijkt van achter haar theekopje Marlieske, die tegenover haar zit, glimlachend aan. Die kleine schat met haar: „Nu hebben Doutzen en Gerrie mijn brieven wel, hè, mam?”

„Dat denk ik niet, kindje,” zegt ze dan. „Zo vlug gaat het niet, meisje. Wij hebben de post hier toch ook nog niet.”

Marlieske kijkt beslist teleurgesteld. Gisteravond in bed zag zij immers al . . . Maar . . . „Hoe laat komt de post hier 's morgens?” vraagt ze dan opeens.

Haar moeder roert in haar thee en antwoordt: „Dat is verschillend. Soms al om een uur of acht. Maar tegenwoordig ook vaak pas als jullie allemaal al in school zitten. Negen uur. Halftien.”

„Wat laat.” Marlieske zegt het met een zucht. „Maar in een dorp hoeft een postbode lang zo ver niet te lopen als in een stad,” bedenkt ze dan. „Een dorp is veel kleiner. Doutzen krijgt hem vast nog wel voor schooltijd, hè, mam?” laat ze er hoopvol op volgen.

Mevrouw Van Vliet kijkt haar dochttertje vertederd aan. Die Marlies! Zo graag als ze die brieven van d'r toch op hun bestemming wil zien. Des te eerder heb ik bericht terug, denkt ze natuurlijk. Maar ze moet dat toch niet al te gauw verwachten. Als ze er al te vast op rekt dat de brieven vanmorgen al bij haar vriendinnen komen, is de teleurstelling des te groter als dat niet gebeurt.

„Misschien,” zegt ze daarom voorzichtig. „Maar in een dorp zijn natuurlijk ook minder postbodes dan in een stad. Ik bedoel: ze zullen wel ongeveer even lang moeten bestellen, hier en daar. En dan hangt het er maar van af hoe gauw ze in een bepaalde straat komen natuurlijk. En bij Gerrie wordt het zéker veel later. Die woont zo'n eind buiten het dorp.” En om Marlieske een teleurstelling te besparen: „Je moet er maar op rekenen dat er op z'n vlugst donderdag bericht terug kan zijn. Want al zouden Doutzen en Gerrie die brieven straks krijgen, un ouders zullen toch eerst 's even over je uitnodiging moeten spreken. En die hebben overdag hun werk.”

Marlieske knikt. Ja, dat is zo. Maar . . . „Ik wil het toch zo verschrikkelijk graag heel gauw weten,” zegt ze dan. „En donderdag, dat duurt nog zo vreselijk lang.” Marlieske zet daarbij zo'n zielig gezicht, dat haar moeder nu toch echt even moet lachen.

„Kom nou,” vindt ze dan. „Precies twee dagen. Je werkt maar heel hard op school en je helpt thuis maar flink mee. Dan vliegen ze voorbij, dat zul je zien.” En terwijl ze haar de broodplank in haar handen duwt, lachend: „Asjeblieft, juffrouw. Begin maar meteen. Leg die maar eens netjes voor je moeder op z'n plaats.”

Maar moeder heeft het mis. Wat Doutzen betreft tenminste.

Woensdagmorgen al brengt de post haar antwoord. En nog voor schooltijd ook. Herman, die op het punt staat de deur uit te gaan als de post Doutzens brief door de bus laat tuimelen, brengt 'm binnen. „Maar één brief notabene,” zegt hij quasi-verontwaardigd. „En dan ook nog wel voor Marlieske.” Dit laatste met een knipoog naar z'n moeder en op een toon van: dat most toch zeker niet magge, vinden jullie ook niet?

Maar Marlieske gunt zich geen tijd om op z'n plagerijtje in te gaan. Ze krijgt prompt een kleur van verrassing. „Eerlijk?” vraagt ze, toch nog een tikkeltje ongelovig. Als Herman haar eens voor de mal houdt! Maar intussen steekt ze er haar hand toch al naar uit en commandeert: „Geef 'm gauw.”

Herman heeft haar niet voor de gek gehouden. Het volgende ogenblik houdt ze de brief in haar handen.

„Van wie is hij?” Heel de familie is dadelijk vol belangstelling. Vlug kijkt Marlieske naar de naam van de afzender. „Van Doutzen,” vertelt ze dan blij. En meteen probeert ze de enveloppe met haar vinger open te ritsen. Maar dat lukt haar niet. En een beetje zenuwachtig van spanning zegt ze gejaagd: „Toe, geef gauw even een lepeltje.” Want nu ze de zo vurig begeerde brief in haar handen houdt, bedenkt ze opeens dat Doutzen natuurlijk ook kan schrijven dat ze niet komt. Dat ze niet mag van thuis. Of dat ze wel graag zou willen en ook wel zou mogen, maar dat het niet gaat, omdat ze een beetje ziek is of zo. Bij hen in de klas... stel je dat toch eens even voor. Vreselijk zou dat zijn. En daarom... Ze móet dadelijk weten wat er in de brief staat.

„Geef maar even hier,” zegt vader rustig. Hij heeft z'n zakmes gepakt en snijdt de enveloppe netjes voor z'n jongste open. „Die Doutzen heeft je vlug geantwoord,” vindt hij dan, terwijl hij Marlieske haar brief teruggeeft.

„Nou, hè?” zegt die, en intussen weet ze gewoon niet hoe gauw ze de brief uit de enveloppe zal halen.

„Ze heeft natuurlijk per omme gaande geschreven,” stelt Corrie met een gewichtig gezicht vast.

Pier snuift meteen minachtend. En hij hoont: „Per omme gaande. Doe toch niet altijd zo stinkend eigenwijs, meid.”

Corrie kijkt op slag zo nijdig als een spin. Een pittig weerwoord zweeft al op het puntje van haar tong.

Vader ziet dat en ogenblikkelijk bezweert hij een opkomende ruzie

door z'n voorhoofd diep te fronsen en streng te zeggen: „Pier!” Meer niet. Maar meer is ook niet nodig. Pier weet wat dat betekent en houdt verder wijselijk z'n mond. Alleen kan hij het niet laten z'n schouders nog even verachtelijk op te halen. Die Corrie ook altijd met haar dure woorden! Ze kan toch zeker wel gewoon zeggen: ze heeft natuurlijk dadelijk teruggeschreven. O, zo.

Herman trekt de lange rits in z'n warm-gevoerde jack dicht en kijkt dan vlug op z'n polshorloge. Hij moet eigenlijk nodig weg, maar . . . Heel eventjes moet hij Marlieske nog plagen. Dat kan hij eenvoudig niet laten. Ze begint met zulke diepe rimpels van gespannen aandacht in haar voorhoofd te lezen. Dan straks maar even harder trappen. „Die komt niet, hoor,” zegt hij met een effen gezicht. „Daar kun je van op aan. Haar vader en moeder hebben er niet eens over gepiekerd om haar te laten gaan. Geloof mij maar gerust. Haar vader en moeder hebben dadelijk gezegd: „Komt niks van in, meisje. Jij alleen naar die grote, gevaarlijke stad. Nee, hoor. Geen denken aan. Schrijf maar meteen dat je voor de uitnodiging bedankt.” Zo'n plaaggeest. Maar Marlieske hoort niet eens wat hij zegt. Ze heeft al haar aandacht bij Doutzens briefje. „Ze komt,” jubelt ze dan opeens. „Met de bus van halftien. O, wat ben ik blij! Wat ben ik blij.” Ze zit gewoon op haar stoel te dansen van de pret.

Haar moeder strijkt haar eens even vertederd over haar donkere bolletje. Wat een voorpret. Het eigenlijke plezier kan bijna niet groter zijn, denkt ze.

Maar Herman zet een quasi-ontdaan gezicht. „Ik heb het dus mis geraden,” zegt hij. „Dat is me nu toch ook wat. Nu, dan ga ik maar gauw. Dag, allemaal. En denk nu straks niet alleen aan die brief, hoor, Marlies. Duim ook een potje voor me, ja? Ik heb een snert natuurkunde rip, jô.” Hij doet meteen de deur open en verdwijnt naar de gang.

Maar nu Marlieske weet dat Doutzen komt en haar hart gerust is, heeft ze ook weer aandacht voor de anderen. En ogenblikkelijk roept ze hem bijdehand achterna: „Die rip ken je natuurlijk voor een tien. Anders was je niet zo leuk. En duimen doe ik nooit. Voor niemand.” En met een minachtend airtje: „Dat doen alleen maar bijgelovige mensen.”

Over haar hoofd heen, kijken haar vader en moeder elkaar een tikkeltje verbijsterd aan. En je ziet ze gewoon denken: Zo'n klein, eigenwijs nest toch. Maar gelijk heeft ze!

4. „Het duurt nog zo verschrikkelijk lang”

De avondpost draagt alweer een brief voor Marlieske in zijn dikke tas. Die Marlieske wordt me daar dan toch eventjes verwend vandaag! Nee maar. Het lijkt wel niet op te kunnen. Deze brief is van Gerrie. En . . . Gerrie schrijft ook al dat ze zaterdag graag wil komen. Met de bus van kwart voor tien.

Marlieske is ronduit in de wolken. „Treff dat even prachtig, mam,” zegt ze opgetogen tegen haar moeder, die net het dekservet over de tafel legt. „Nu kan ik mooi Doutzen van de bus halen. En dan zij en ik samen Gerrie. Enig.”

„Ja, dat treft prachtig.” Moeder is het roerend met haar jongste dochter eens. Ze strijkt nog een plooi'tje glad en loopt dan naar de doorgeefkast om de bordjes te pakken. „En dan kunnen jullie nog gemakkelijk de stadsbus van tien uur halen ook,” bedenkt ze intussen. „Als jullie dan thuishkomen, heb ik de chocola klaar.”

„Mm. Lekker.” Marlieske geniet al bij voorbaat. Een kop chocola op een door de weekse morgen, dat is toch ook zeker op zichzelf al een klein feest. Die krijgt ze anders alleen zondagsochtends als ze uit de kerk komen. En dan opeens met een diepe zucht: „Wat zou ik graag willen dat het alvast zaterdag was. Het duurt nog zo verschrikkelijk lang. Twee hele dagen en . . .”

„En drie lange nachten,” helpt vader haar meteen plagerig tellen, vanuit z'n gemakkelijke stoel naast de haard. Hij vouwt de krant, die hij juist heeft zitten lezen, netjes op, stopt 'm in de lectuurbak naast zich, trekt z'n meewarigste gezicht en zegt: „Och, och, hoe moeten ze om komen, hè?”

Maar Marlieske ziet best dat z'n ogen ondeugend twinkelen. En prompt vliegt ze naar hem toe en wil haar vader een roffeltje op z'n rug gaan spelen. Maar dat lukt haar niet. Nee, hoor. Zo groot als ze is, trekt vader haar op z'n knie en zegt met een knipoog naar moeder: „Zal ik jou nu eens een heel goede raad geven, meisje?”

En als Marlieske benieuwd vraagt: „Nou?”

„Als je nu verstandig bent, ga je straks dadelijk na 't eten naar bed. En dat doe je morgenavond weer. En vrijdagavond nog eens. De tijd gaat nooit vlugger dan wanneer je slaapt. Dat weet je wel. En bovendien ben je dan meteen goed uitgerust als je gasten komen.”

Moeder lacht en knikt goedkeurend. Zo'n slimme vader. Dat is met

recht een verstandige raad, vindt ze. Dan krijgen zij meteen tenminste 's avonds allemaal nog 's een klein beetje rust. Want voor de rest. Nou. Moeder zucht eventjes. Zolang als Marlieske thuis was vandaag, heeft haar mond gewoon niet stil gestaan. Het was bar. „Moeder, wat zullen we allemaal gaan doen als Doutzen en Gerrie hier zijn? Ik laat hun natuurlijk ons kamertje zien. En m'n poppen. En m'n boeken. En m'n andere spulletjes. En onze school. En o ja, mag ik ook een keertje met het pontje met hen overvaren? Daar bij de Singel? Ja, hè, moeder? Dat vinden ze vast enig. In Woudwijk is bijna geen water. En daar bij Gerrie geloof ik ook niet. Tenminste... Dat weet ik natuurlijk niet zeker, maar... En mogen we ook naar het Pannekoekhuysje? Allemaal een appelpannekoek of een portie flensjes. Hè, ja, leuk. Dat is meteen gemakkelijk voor u, mam. Dan hoeven we als we thuiskomen geen brood meer te hebben. En naar Kroon en Kroon? Een ijsje kopen in de kelder. Nee, een choco-dip. Heerlijk. En dan later met de roltrappen helemaal naar boven, naar de speelgoedafdeling. Die is natuurlijk prachtig zo tegen sinterklaas. Alle etalages trouwens. Dat treffen ze wèl. We kunnen ook wel een poos winkels gaan kijken. Gezellig. En o ja V. en D. moeten we vooral niet vergeten. Tannie is met haar moeder de stad in geweest en die zei, dat er daar zo'n prachtige etalage is van kabouters die goud delven en zo. Die moeten ze ook zien natuurlijk. En de feestverlichting brandt 's avonds alweer in de winkelstraten. Ze zouden echt niet op een geschiktere dag kunnen komen, hè, mam? O, ik ben toch zo blij.” En ga zo maar door. Ratelen, ratelen en nog eens ratelen. Aan één stuk door. Dat heeft ze gedaan. Om er urenlang van te worden. En dat blijft natuurlijk zo tot de vriendinnen er zijn. Anders zou Marlieske Marlieske niet wezen.

Moeder Van Vliet doet haar mond al open om geestdriftig te zeggen: „Ja, Marlies! Dat moet je doen.” Maar voor dat laatste krijgt ze de kans niet. Want Pier, die daarnet nog zo verdiept in z'n bibliotheekboek scheen, dat je zou denken dat hij amper wist waar hij was, heeft blijkbaar toch alles gehoord. Hij protesteert tenminste heftig. „Niks ervan. Ze moet eerst helpen afwassen. Anders draai ik daar alleen voor op en daar pas ik voor,” zegt hij.

Zo, als dat geen mannentaal is. Vader raakt er subiet van onder de indruk. O wee, nu zou hij z'n jongste zoon toch bijna tegen zich in 't harnas jagen. Dat moet vooral niet. Dan komt hij van de regen in de drup. Want een slecht-gehumeurde Pier. Nou! Berg je daar

maar voor. Dan kun je het per slot nog beter met een ratelende Marlieske te stellen hebben. O, o, die kinderen! Je zou er soms apen mee vangen. Vader zucht ook al. Heel eventjes maar trouwens. En in stilte. Dan haast hij zich een tikkeltje terug te krabbelen en te zeggen: „Nu ja, ik bedoel natuurlijk: na de afwas. Dat spreekt vanzelf. Die hoort zagezegd bij het broodeten.”

Pier knikt voldaan. „O zo. Dat dacht ik ook,” zegt hij dan stoer. En weg duikt hij weer in „De vlucht naar Kautokeino”.

Natuurlijk voelt Marlieske zich prompt beledigd en heeft haar weerwoordje klaar. Nou, reken maar. Wat meent die Pier wel. Hij kan toch zeker best eens een keertje alleen afwassen. Als vader zegt . . .

Maar vader ziet haar aangebrande snuitje en fluistert vlug aan haar oor: „Laat toch zitten, Marlies. Wat geeft een flinke, handige meid als jij nu toch om zo'n pruts-afwasje. Zo'n jongen als Pier vindt dat heel wat. Maar daarvoor is hij dan ook een jongen. Een meisje als jij draait er haar hand immers niet voor om.” Zo'n rakker van een vader.

Merkt Marlieske niet dat haar vader haar een beetje vleit, om . . . Nee, hoor. Ze loopt er heerlijk in. „O nee,” zegt ze dadelijk met een eigenwijze toet. „Al was het de middagvaat.”

„O zo. Dat dacht ik ook,” zegt vader nu op zijn beurt. En samenzweerderig: „En dan zul je om zo'n kleinigheid zeker ook nog herrie maken. Nee, hoor, ons niet gezien. Wat jij?”

„Niks, hoor.” Marlieske doet al even stoer als Pier daarnet.

Vader kijkt zielstevreden. Heeft hij me daar dat varkentje nu niet eens even handig en netjes gewassen? Maar dan opeens gaat hij rechtop zitten, snuift en vraagt dan: „Ga je 's mee in de keuken kijken, Marlieske? Ik ruik zo'n lekker luchtje. 'k Geloof vast dat moeder iets heerlijks aan het brouwen is.”

Marlieske is al van zijn knie en vliegt naar de deur. „Ja, ja,” juicht ze. „Moeder heeft ragoût gemaakt. Daar dacht ik eventjes niet aan. Maar we krijgen ragoût-broodjes zo meteen. Dol.”

Al lijkt het Marlieske in de komende dagen of het nooit zaterdag zal worden, het gebeurt toch. Natuurlijk. Want al is er misschien wel ergens een jongen, die de wijzers van de klok wel zou willen vasthouden, omdat alles nu juist zo plezierig is en ze voor zijn gevoel veel te vlug lopen. En al zou een meisje als Marlieske ze in deze dagen af en toe dolgraag een duwtje willen geven, omdat ze, voor háár

gevoel, gewoon langs de cijfers kruipen, ze trekken zich van niemand ook maar iets aan. Nee, hoor, net precies niks niemendal. Nog geen sikkepitje. De klok tikt steeds gelijk, rustig z'n seconden en minuten weg. Gelukkig ook maar. Want wat er anders zou gebeuren? Nou, vast en zeker niet veel goeds. Als de een dit wil en de ander precies het omgekeerde. Nu, dan weet je het meestal wel.

Natuurlijk is Marlieske al voor dag en dauw wakker die zaterdagmorgen. Dat heeft ook niemand anders verwacht. Marlieske en lekker rustig blijven slapen totdat moeder haar komt wekken, als ze zó'n dag in het vooruitzicht heeft! Dat zou toch ook zeker op niets lijken. Dat past net zomin bij elkaar, nu ja, als een vlag en een modderschuit zullen we maar zeggen. Maar ja, evengoed is het jammer. Want nu duren de laatste uren voordat ze naar het busstation kan gaan, ook nog 's weer extra lang. Afijn, niets aan te doen. Opstaan mag ze niet van moeder. En daar heeft ze ook niks aan. 't Is buiten nog pikkedonker en al brandt de haard beneden wel, geschoffeld en opengezet is hij natuurlijk nog niet. Echt lekker warm zal het er dus gerust nog niet zijn. En er is ook verder niemand. Nee, daar zou ze niets aan hebben. Veel te ongezellig.

Marlieske slaakt een diepe zucht en draait zich maar eens op haar andere zij. Wie weet, misschien slaapt ze nog wel weer even in. Dat zou fijn zijn. Ze zal er in ieder geval goed haar best voor doen. Ze doet haar ogen flink dicht en blijft heel stil liggen. Maar het helpt niets. De slaap wil niet komen. Kun je net denken! Die kijkt wel uit! Die maakt geen vergeefse reizen. En op dit ogenblik zou het daar beslist op uitlopen. Dat weet hij wel. Marlieskes geest is veel te helder. Die laat zich niet meer in slaap sussen. Misschien over een uurtje nog heel even. Maar nu. Nee. Het is me wat, hoor.

En het is zo stil. Alleen zoekt er zo nu en dan een auto voorbij of dendert een zware vrachtwagen langs. Dan wordt het kamertje van Corrie en Marlieske een ogenblik heel licht. Die felle koplampen kunnen er wat mee, hoor. Nou! Maar daarna is er enkel weer het zachte schijnsel dat de straatlantaarn tegenover huize Van Vliet door de aardige overgordijntjes zeeft. En de stilte.

Marlieske draait zich om en om. Is het nu nog nooit tijd om op te staan? Of zou moeder zich nu net precies vanmorgen verslapen? Zo iets gebeurt anders nooit, maar . . . Dat zou me dan toch ook even een sof zijn. Marlieske ligt zich opeens een beetje bang te maken. Stel je voor dat de wekker plotseling kapot is gegaan. Dat kàn toch.

Laatst bij de buren aan de overkant... Zal ze het licht even aan-draaien en op Corries horloge kijken? Ze wil de dekens al van zich afgooien. Maar dan bedenkt ze zich. Stel je voor dat er niets met de wekker aan de hand is en moeder zich helemaal niet verslaapt. En dat het nog maar vijf of zes uur is en Corrie wordt wakker van dat licht. Woedend zal ze dan zijn. Dat weet ze zeker. Nee, dat moet ze niet hebben. Ze doet het toch maar niet.

Marlieske gaat op haar rug liggen en begint te tellen. Eén, twee, drie... zes... tien... Wie weet, misschien helpt dat. Eer ze bij duizend is... Helpt dat tellen werkelijk? Valt ze wonder boven wonder ten slotte toch nog weer in slaap? Ze weet het naderhand echt niet. Maar het moet haast wel. Want opeens staat moeder naast haar bed en zegt: „Opstaan, Marlieske. 't Is zeven uur.”

Heerlijk! In een wip staat Marlieske naast haar bed. Klaarwakker. „Nu is 't zaterdag, mam. Eindelijk zaterdag,” begint ze meteen op-getogen. „Nu komen ze.”

Moeder glimlacht. Ze kan zo goed begrijpen hoe dolgelukkig Marlieske is. Maar tegelijkertijd probeert ze haar geestdrift toch een beetje te temperen. De anderen... Vader... „Ja, ja,” zegt ze daarom vriendelijk. „Maar doe een beetje kalm aan, hè, Marlies. Vader houdt niet van al dat lawaai zo vroeg op de morgen. Dat weet je wel.”

„Ja, mam,” zegt Marlieske, ongewoon gedwee. „Maar ik ben ook zo blij. Ik zou het liefst even op m'n bed willen gaan staan dansen. Eerlijk.”

Dat gelooft moeder graag. Maar...

En dan opeens geeft Marlieske toch een gillette. Dat kan ze echt niet helpen. Dat gaat zo maar vanzelf. Van pure verrassing. Want aan de haak op de deur ontdekt ze, netjes over een knaapje, haar zondagse jurk. Die heeft moeder daar natuurlijk stilletjes neergehangen gisteravond. „Mag ik die echt aan, mam?” Marlieske kan het ternauwernood geloven. Ze heeft 'm nog maar net nieuw en moeder is er erg zuinig op. 't Is ook zo'n mooie. Een Italiaanse ruit met prachtige, warme kleuren.

Moeder legt vlug een hand op Marlieskes mond. „Stil toch, jij klein druktemaakstertje,” zegt ze quasi-boos. En dan, met ogen die alweer lachen: „Je gasten zullen straks heus wel in hun beste spullen verschijnen. Dan kan hun gastvrouw daar toch zeker niet bij afsteken?”

Nee, natuurlijk kan dat niet. Dat is Marlieske roerend met haar moe-

der eens. „Maar ik vind het toch reuze. Hiep-hoy!” Marlieske kan gewoon niet onthouden dat ze rustig moet zijn en kalm moet doen.

Haar moeder schudt misprijzend haar hoofd. Die Marlieske is gewoon onverbeterlijk. „Kind,” begint ze. Maar verder komt ze niet. Want vanuit het andere bed snauwt Corrie opeens: „Houd je mond, Marlieske. Dadelijk. Ik wil nog vijf minuten slapen.” En als om dat te bewijzen, draait ze zich met een nijdige ruk om en kruipt zo ver onder de dekens, dat je alleen nog maar een heel klein stukje van haar blonde haardos ziet.

Het gebeurt allemaal zo plotseling, dat Marlieske er echt even van schrikt. Wat een wonder! Als je zo kort en bondig afgebekt wordt, terwijl alles juist zo heel erg plezierig is. Een ogenblik kijkt ze bevuust van haar boze zus naar haar moeder en dan weer terug. En dan! . . . Nee, dan snauwt ze niet terug. Iets wat haar moeder eigenlijk verwacht en wat Marlieske op iedere andere dag stellig ook prompt gedaan zou hebben. Marlieske is heus geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Geloof dat maar gerust. Ze kan heel best van zich afbijten als ze vindt dat ze onrechtvaardig behandeld wordt. Nou, reken maar van yes, zou Pier zeggen. En als één het kan weten is het Pier wel. Natuurlijk. Die trekt immers alle dagen met haar op. Maar nee, vandaag gebeurt dat niet. Vandaag gebeurt er iets heel anders. Allemaal vanwege Marlieskes stralend humeur. Daar laat ze zich niet zo maar hup, twee, drie uit brengen. Wat dacht je dan. Marlieske niet gezien, hoor. Nog door geen drie spin-nijdige Corries. Vast niet. Nee, Marlieske zegt vanmorgen enkel, en dat ook nog zeer zachtzinnig: „Ik ben al stil, hoor, juffrouw.” En vlak daarop belooft ze ongevraagd grootmoedig: „Ik roep je wel over vijf minuten. Anders verslaap je je misschien.” Nu, als dat geen vurige kolen zijn op Corries boze hoofd.

Maar Corrie voelt ze niet eens. Laat staan dat ze er zich aan brandt. Jammer. Want tot Marlieskes niet geringe verbazing is ze alweer „vertrokken”. Ze hoort het duidelijk aan haar rustige, regelmatige ademhaling. Marlieske staat er paf van. Hoe bestaat het!

5. „Het is me wat moois, hoor”

De familie Van Vliet is klaar met ontbijten. Herman gaat naar de gang en trekt z'n jack aan. Corrie staat gebogen over haar schooltas, rimpels in haar voorhoofd. Waar is dat Engelse boek nu toch? Ze meende zo vast dat ze het erin had gestopt. En ze wil . . .

Vader, Herman en Corrie moeten vanmorgen heel gewoon naar school. Net als anders. Alleen Pier en Marlieske hebben vandaag vrij, die boffers. Die twee ruimen samen de tafel af. Moeder is al in de keuken bezig. Het is nog geen acht uur. Ze zijn heerlijk vroeg vanmorgen. Fijn. Nu kan alles helemaal klaar zijn als Marlieskes gasten komen. Dat geeft een prettig gevoel.

Vader vindt het ook heel plezierig dat hij zich niet hoeft te haasten. Hij klopt op z'n gemak z'n pijp uit, stopt 'm dan zorgvuldig en ondertussen kan hij het niet laten Pier nog even te plagen. „Het treft prachtig dat jij vandaag ook niet naar school hoeft, Pier,” begint hij met een onschuldig gezicht. „Nu kun je straks mooi met Marlieske meegaan om haar vriendinnen van de bus te halen.”

Pier loopt er netjes in. „Ik?” vraagt hij op een toon van: hoe kunt u nu toch zo iets geks verzinnen, vader.

Maar vader gaat onverstoorbaar verder: „Ja, jij. Je kunt die meisjes toch niet zelf met hun tassen laten zeulen. Dat doet een galante ridder niet.”

Pier snuift verachtelijk. „Alsof ik een galante ridder wil zijn,” zegt hij dan. „Ik kijk wel uit, hoor. Ik zal me daar zeker voor gek met drie meiden op stap gaan. Pier niet gezien, hoor.”

Vader heeft intussen de tabak in z'n pijp nog eens goed aangedrukt. Nu geeft hij zichzelf een vuurtje, doet genietend een paar trekjes en zegt dan, quasi-teleurgesteld: „Och heden, dat ik het nu toch weer zo mis geraden heb. Ik dacht dat je het juist leuk zou vinden, jô. En ik had nog wel aan je moeder willen vragen of jij ter ere van Marlieskes gasten dan ook je zondagse pak aan zou mogen hebben. En . . .”

Maar nu legt vader het er toch echt een beetje te dik op. Pier, die op een door-de-weekse dag graag in z'n zondagse spullen zou willen lopen! Stel je voor! Op de zondag zelf heeft hij er dikwijls al een gruwelijke hekel aan. Je kunt er maar op passen. Uitkijken waar je gaat zitten, wat je doet en noem maar op. Want o wee als er iets

mee gebeurt. Dan ben je nog lang niet jarig. Lastig! Nee, vreselijk! Pier begrijpt plotseling dat z'n vader hem lekker een beetje zit te voeren. En subiet laat hij zich geen ogenblik langer verleiden nog verder op vaders plagerijtjes in te gaan. „Poeh. Ik heb u wel door, hoor,” zegt hij enkel een tikkeltje venijnig, omdat hij het niet kan uitstaan dat hij er zo lelijk ingetippeld is. En zonder z'n vader verder zelfs ook nog maar met een blik te verwaardigen, gaat hij rustig verder met het stapelen van de ontbijtbordjes.

Maar nu schiet Marlieske opeens uit haar slof. Ze vergeet helemaal dat ze zich vandaag door niets en niemand uit haar humeur zou willen laten brengen. Maar het zit haar ook zo dwars dat Pier zo minachtend gezegd heeft: „Ik zal me daar zeker voor gek met drie meiden op stap gaan.” Wat verbeeldt die vent zich wel? Vader was haar daareven net voor. Anders had ze 'm toen al dadelijk op z'n kop gegeven. Als hij dat maar weet, die vervelende jongen. Maar nu . . . Ze vergeet het potje met pastachoca, dat ze in haar ene en dat met pindakaas, dat ze in haar andere hand houdt, in de kast te zetten en gaat strijdlustig voor hem staan. „Net of die drie meiden zo'n snertventje mee zouden willen hebben,” zegt ze dan smalend. „Geen sprake van, hoor, jochie.”

Corrie heeft haar Engelse boek teruggevonden. En opgelucht lacht ze: „Goed zo, Marlieske. Wij kunnen het heus wel zonder jongens af, wat jij?” Natuurlijk, meisjes helpen toch zeker meisjes.

Marlieske kijkt haar zus verrast aan. Corrie kan soms zo op haar zitten te vitten. Dat ze dit verkeerd doet en dat. En dat dit niet hoort en dat niet kan. Maar nu . . . Reuze vindt ze haar opeens. „O zo,” knikt ze. „Ze hoeven heus niet zo'n verbeelding te hebben.”

Pier zet de bordjes op het dienblad en kijkt z'n beide zussen aan. Nog strijdlustiger dan Marlieske darnet. Moeten ze 'm samen hebben? Best, hoor. Laten ze maar opkomen. Hij kan ze wel aan. Corrie . . . „O, kunnen jullie het wel zonder jongens af,” begint hij. „Fijn, hoor. Mooi gemakkelijk voor ons. Ik zal het goed onthouden.” En dan opeens met een paar heel ondeugende ogen: „Maar jij vindt jongens anders toch wel leuk, hè, Corrie? Tenminste één. Een lange vent met zwarte krullen en een meisjesachtig gezicht. Je liep zo gezellig naast 'm van de week en je keek zo verheerlijkt naar 'm op.”

Corrie is een ogenblik te beduusd om iets terug te zeggen. Ze wordt alleen maar rood tot achter haar oren. En ze moet vechten om de tranen, die zo maar opeens in haar ogen willen springen, terug te

dringen. Een lange vent met zwarte krullen. Roel Homburg uit de vierde. De voorzitter van hun schoolclub. Een enige jongen vindt ze het. En ze wàs er echt wel een beetje mee vereerd dat hij een eindje met haar opliep. Hij moest haar trouwens gewoon iets vragen over een zangstukje dat haar klas de volgende week op de clubavond zal doen. Maar dat die vervelende Pier dat nu juist weer gezien heeft. En dat hij nu net doet alsof zij met jongens loopt. Dat ze . . . een jongensgek is. En dan opeens wordt ze razend, vliegt op 'm af en begint 'm af te tuigen dat het niet mooi meer is. „Jou akelig, naar ventje,” schreeuwt ze intussen. „Dat was heel gewoon de voorzitter van onze schoolclub, die me iets vragen moest, hoor je? En dan jij maar doen alsof . . . Mispunt, mispunt, mispunt.” Haar stem slaat gewoon over van woede. En ze blijft maar op Pier timmeren.

Pier is eerst even te verbouwereerd om zich te verweren. Wie had nu toch ook kunnen denken dat Corrie zo razend zou worden om zo'n plagerijtje. Hij vindt het knap flauw van haar, hoor. Maar dan begint hij terug te slaan en raak ook.

Heel even staat Marlieske het min of meer onthutst aan te zien. Maar ook werkelijk heel even maar. Dan voelt ze zich geroepen Corrie te gaan helpen. Per slot hielp Corrie haar daarnet ook. En prompt begint Marlieske mee te vechten.

In een mum van tijd is het een compleet knokpartijtje daar op de vroege morgen in de zo gezellige kamer van de familie Van Vliet. Maar dan komt moeder ook al met een verschrikt gezicht op het lawaai afgerend en zegt boos: „Kinderen, schei toch uit. Wat mankeert jullie zo opeens?” En op hetzelfde ogenblik vindt vader streng: „Zo kan het wel, niet?” En zonder complimenten trekt hij de vechterskluwen, die z'n jongste drie spruiten intussen samen vormen, vastbesloten uit elkaar.

En daar staan ze dan met verwarde haren en scheefgetrokken kleren, boos, beteuterd en beschaamd tegelijk.

Vader schudt misprijzend z'n hoofd. „Het is me wat moois, hoor,” zegt hij dan. „Jullie kunnen geloof ik geen van allen meer tegen een plagerijtje. Ba, wat vallen jullie me tegen. Ik kijk voortaan wel uit eer ik weer begin, hoor. Want als ik het goed bedenk, ben ik begonnen. En dan is het dus eigenlijk mijn schuld dat het hier op uitgedraaid is.”

Maar daar willen ze geen van drieën ook maar iets van horen. „Nee,

vader, 't is uw schuld helemaal niet," begint Corrie. En dan, opeens toch weer woedend: „Maar die vent . . .”

En Pier gromt intussen: „Natuurlijk kan vader er niets aan doen. Maar die meiden . . .”

Maar Marlieske hangt al aan haar vaders arm en vleit: „Nee, hoor, pappie, u kunt het helemaal niet helpen. Wij deden het zelf. Wij . . .” Vader begint opeens hartelijk te lachen. „Dat vind ik toch mooi, dat jullie geen van drieën mij de schuld geven,” zegt hij dan. „Eerlijk is eerlijk, wat jij, Marlies? Nu vallen jullie me echt weer mee.”

Moeder kan gelukkig ook weer lachen. „Och ja, ze menen het niet zo erg als het soms wel lijkt, hè, jongens?” zegt ze. „En nu zand er-over. We praten nergens meer over en niemand is meer boos. Afgesproken?”

„Ja, moeder.” Het komt er nog wel niet zo erg van harte uit bij Corrie, maar ze zegt het toch.

„Ja, moeder.” Pier beaamt het. Dat moet immers wel? Maar erg vriendelijk naar z'n zussen kijken, dat kan hij toch echt nog niet.

Alleen Marlieske jubelt: „Ja, mam” en meent het met haar hele hart. Wat heb je per slot aan ruzie. Ze houdt er helemaal niet van. Maar ja, je maakt het meestal eer je er erg in hebt. Raar is dat eigenlijk. En nu vandaag . . . Marlieskes ogen gaan opeens naar de klok. „Vader, u moet nodig weg,” zegt ze dan geschrokken. „En jij ook Corrie. En wij moeten aan 't werk, hè, mam? Anders zijn we niet eens klaar als Doutzen en Gerrie komen.”

„Kind, daar zeg je zo wat.” Vader heeft ook naar de klok gekeken en rent plotseling de kamer uit. Corrie holt 'm achterna. En Pier maakt van de gelegenheid gebruik om 'm te „piepen”. Hij heeft beloofd dadelijk na 't ontbijt bij Geert te komen. Als hij hier nog een beetje blijft rondhangen, heeft moeder vast nog wel weer een werkje voor hem. En . . .

Niemand denkt meer aan de ruzie van daarnet. Moeder en Marlieske zijn opeens alleen in de kamer. Ze kijken elkaar een beetje beduusd aan. Maar dan beginnen ze allebei te lachen. En tegelijk zuchten ze: „Hè, hè.”

6. „Wat moet dat bakbeest van een verhuisauto hier nu toch?”

Nu hebben moeder en Marlieske dus het rijk alleen. En moeder verdeelt vlug het werk. „Als jij nu de kamer stoft en zuigt, Marlieske,” zegt ze, „dan kan ik meteen naar boven gaan.”

„Goed, mam.” Marlieske haalt een stofdoek en de stofzuiger en gaat meteen ijverig aan de slag. Ze vindt het best een leuk werkje. En in-tussen schiet de tijd lekker vlug op. Ze stoft en stoft. Geen hoekje en geen randje slaat ze over. Wat dacht je dan. Het moet hier netjes zijn als haar gasten komen. O zo.

Marlieske lacht even stil voor zich heen. Haar gasten. Als dat niet gewichtig klinkt. Nou.

Zo, het stoffen is klaar. Nu maar zuigen, jongens. Hoe laat zou het zijn? Marlieske draait haar hoofd naar de schoorsteenmantel en kijkt naar de klok. Kwart voor negen al. Hoe bestaat het! De tijd ging de laatste dagen zo afschuwelijk langzaam en nu... Reusachtig vindt ze het. Over een kwartier gaat ze al op stap. Lopen naar het busstation. Fijn.

Het is een beetje mistig vanmorgen. Alles ziet er buiten nogal triest en grijs uit. Maar dat merkt Marlieske amper. Als het zonnetje van binnen bij je schijnt, mis je dat daar buiten immers ook zo gauw niet. En Marlieskes zonnetje schijnt. Nou, reken maar. Uitbundig. Ze denkt aan geen ruzie en geen vechtpartijtjes meer. Haar vriendinnen komen straks en dat!...

En dan, plotseling, komt buiten ook iets vrolijks in al die grijzigheid. Een hel-oranje verhuiswagen rijdt de laan in. En even later stopt hij voor... huize Van Vliet. Marlieske ziet het natuurlijk meteen. En ze is nieuwsgierig genoeg om daar het hare van te willen hebben. Gauw zet ze de stofzuiger af en aan de kant en loopt dan vlug naar het raam. Wat moet dat bakbeest van een verhuisauto hier nu toch? Die chauffeur stopt bij het verkeerde nummer. Vast. Hij moet natuurlijk ergens anders zijn. Wie van de mensen hier op de laan zou er gaan verhuizen? Heel benieuwd kijkt Marlieske naar de deur van de cabine, die net opengaat. Een brede, niet al te grote man, met een struikroverachtige bos rossige krullen, stapt eruit. Hij heeft helemaal geen erg in Marlieske. Hij doet een paar stappen het tuinpaadje op, tuurt vandaar naar het huisnummer en loopt dan vlug

terug naar de vrolijke wagen. En tot Marlieskes stomme verbazing hoort ze hem zeggen: „Ja, hoor, 't is in orde. Je bent er. Kom er maar gauw uit.” Hij heeft een luide stem. En het is verder helemaal leeg op de laan. Marlieske kan alles woord voor woord verstaan.

Kom er maar gauw uit. Maar . . . Ze begrijpt er hoe langer hoe minder van. Hoe . . . Wat . . . Maar dan opeens valt haar mond gewoon open van verbazing. En ze kan haar eigen ogen bijna niet geloven. Want . . . er komt een meisje uit de cabine van die mooie verhuishwagen geklauterd. Een meisje in een keurige, grijsblauwe wintermantel met een met een ruit gevoerde capuchon. En dat meisje is . . .

Marlieske rent de kamer uit, de gang in, regelrecht op de voordeur af. En intussen roept ze: „Moeder! Moeder, daar is Doutzen al. Ze is met een verhuishwagen gekomen. Enig.”

Mevrouw Van Vliet is ondertussen alweer druk bezig in de keuken. Ze hoort Marlieske roepen, maar verstaat niet wat ze zegt. Daarom doet ze de deur open en wil vragen: „Wat is er, Marlieske?”

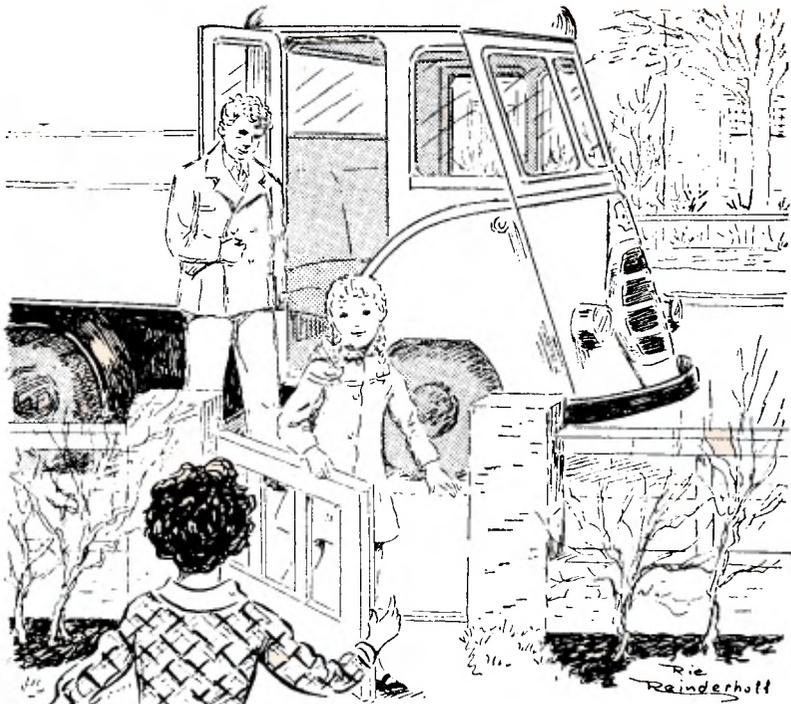
Maar dat hoeft al niet meer. Want Marlieske heeft de voordeur net opengetrokken en vliegt met een juichend: „Doutzen! Dat je er al bent! Wat enig!” af op een meisje, dat iets groter is dan zijzelf. Een meisje met een blank gezichtje en twee stevig gevlochten, rosblonde vlechtjes, die vastgebonden zijn met mooie, witte haarlinten.

Doutzen, riep Marlieske. Dat is ze nu dus. En . . . Moeder is al even verrast als Marlieske. Maar tegelijkertijd denkt ze een beetje geschrokken: hebben wij de tijd nu zo vergeten dat . . . En terwijl ze ook vlug naar voren loopt, kijkt ze nog gauw even op haar horloge. Tien minuten voor negen wijst dat. Nee, te laat zijn zij niet. Gelukkig. Maar . . .

Marlieske loodst Doutzen intussen al mee naar de voordeur. „Mam, dit is Doutzen nu,” zegt ze blij, zodra ze haar moeder ziet. En terwijl ze zich omdraait en naar de verhuishwagen wijst: „Deftig komen rijden in die grote auto. Is me dat even wat.”

„Nou, dat zou ik denken,” lacht moeder. Ze geeft Doutzen, die haar een beetje verlegen aankijkt, een hand en zegt vriendelijk: „Dag, Doutzen. Hartelijk welkom hier, hoor, kind. Kom maar gauw binnen.”

„Dag, mevrouw,” groet Doutzen terug. Maar ze stapt nog niet over de drempel. „Ik ben . . . Ik hoop niet . . . Maar mijn oom . . .,” begint ze dan te hakkelen. Ze wil uitleggen hoe het komt dat ze hier al zo vroeg is. En ze wil zeggen dat ze hoopt dat Marlieskes moeder dat niet al te erg vindt. Maar ze kan het niet. Ze wil alles tegelijk

vertellen en dat gaat nu eenmaal niet. Nog verlegener dan zopas kijkt ze een beetje hulpeloos om naar de stevige, kleine man bij de verhuishagen. Die heeft lachend toegekeken bij de hartelijke ontvangst die Marlieske haar vriendinnetje bereidde. En daarna heeft hij Doutzen even laten begaan. Zo'n kind moet leren zichzelf te redden, vindt hij en . . . Maar nu ze er niet uit kan komen en om hulp vragend naar hem kijkt, komt hij dadelijk naar voren.

„Dag, mevrouw,” groet hij beleefd. „Mag ik me even voorstellen? Mijn naam is Smit. Ik ben een oom van Doutzen. Haar moeder is een zuster van mij, weet u. We wonen niet direct in elkaars buurt.

En als ik dus een verhuizing heb naar deze provincie, probeer ik altijd een nachtje bij haar over te blijven. We rijden vaak met twee wagens. Daar gaan de jongens dan mee naar huis, begrijpt u. Nu, zo ben ik gisteravond dan ook in Woudwijk komen aanwaaien. En toen ik hoorde dat Doutzen vandaag naar u zou gaan, zei ik: „Maar dan rijd je natuurlijk met mij mee. Heb ik mooi een eindje gezelschap en ik zet je netjes voor de deur af. M'n liefje, wat wil je nog meer?” Maar ja, daardoor is ze hier nu een dik half uur eerder dan was afgesproken. En daar is ze wel een beetje over in de war, hè, kleine nicht? Maar ik kon om haar echt niet later vertrekken. Ik heb nog een hele tocht voor de boeg en thuis heb ik ook nog wel het een en ander te doen. Dus ben ik maar zo brutaal geweest . . . U begrijpt er hoop ik alles van.”

Doutzens oom is niet in het minst verlegen. En hij kan praten als Brugman. Moeder wil aldoor zeggen: „Komt u toch binnen, meneer Smit.” Maar daar krijgt ze de kans niet voor. Hij praat maar door. Totdat hij verteld heeft wat hij wilde vertellen.

Maar dan haast moeder zich te zeggen: „Dat trof prachtig. Dat kon gewoon niet mooier. En het geeft natuurlijk helemaal niets dat Doutzen hier nu wat eerder is. Dat vinden we juist fijn, wat jij, Marlies?” „Nou, natuurlijk.” Marlieske glundert. „Hebben we lekker een half uur meer.”

Moeder lacht: „O zo. Als je dat maar begrepen hebt.” En dan tegen Doutzens oom: „Maar komt u toch binnen, meneer Smit. U drinkt toch wel even een kopje koffie met ons?”

Maar daar heeft Doutzens oom beslist geen tijd voor. „Heel vriendelijk aangeboden, mevrouw,” zegt hij. „Maar ik moet het afslaan. De tijd, weet u.” En dan pakt hij opeens Doutzen bij haar schouder en zegt een tikkeltje geschrokken: „Meid, we vergeten wat. Kom gauw mee.”

Doutzen schrikt ook. „O ja, dat is waar ook.” Vlug loopt ze met haar oom terug naar de verhuiswagen. Die pakt iets uit de auto en geeft het Doutzen. Een fruitschaal vol appels, sinaasappels, bananen, noten en noem maar op. Voorzichtig neemt ze hem in bei haar handen en draagt 'm blij naar mevrouw Van Vliet. „Alstublieft, mevrouw,” zegt ze dan glunder. „Voor u. Van mijn vader en moeder.” En niet zonder trots: „Uit onze eigen winkel.”

Moeder pakt de schaal verrast aan. „Heel hartelijk bedankt, hoor, Doutzen,” zegt ze intussen. „Maar dat is toch zeker veel en veel

te erg, meisje. Zo'n grote schaal." Ze is er echt een beetje beduusd van.

Doutzen lacht maar wat.

Maar haar oom schertst: „Niks te erg, hoor, mevrouw. Haar vader heeft de winkel even goed nog vol, wat jij, Doutzen?”

Doutzen knikt alleen maar met een stralend snuitje.

Maar Marlieske beaamt: „Nou! Ze hebben een prachtige winkel, mam! Maar dat had ik u al verteld, hè?”

„Ja, hoor,” zegt moeder. „Als ik bij tante Frouck kom, ga ik hem beslist eens bekijken.”

„Dat moet u zeker doen, mevrouw,” vindt Doutzens oom. Maar dan neemt hij afscheid. „Ik moet nu echt gaan, hoor,” zegt hij. En weer: „De tijd, hè?”

„Natuurlijk, meneer Smit.” Moeder begrijpt er alles van. „Goede reis en behouden thuiskomst.”

„Dank u. Dank u.” Moeder krijgt een stevige hand. Marlieske ook. Maar Doutzen een pakkerd. „Dag, meid. Vermaak je maar fijn vandaag. Je bent in een goed huis terechtgekomen. Dat heb ik al wel bekeken.” Nog een zwaai, bedoeld als groet voor hen allemaal samen, dan loopt hij kwiek en vlug naar z'n wagen, klimt in de cabine, slaat het portier dicht, start de motor, zwaait nog eens, lacht breed en rijdt weg.

Moeder Van Vliet en de beide meisjes kijken de vrolijke wagen met de vrolijke chauffeur na, tot hij in de mist verdwijnt.

„Wat een aardige man,” verzucht Marlieske dan.

„Ja,” beaamt haar moeder. „Alleraardigst.” En tegen Doutzen: „Je hebt het maar getroffen met zo'n oom, meiske.”

Doutzen knikt hevig. „Dat vind ik ook, mevrouw,” lacht ze dan. „We zijn thuis altijd allemaal zo blij als hij komt.”

„Dat geloof ik graag,” zegt mevrouw Van Vliet. En dan vrolijk: „En nu maar gauw naar binnen, jongens. We gaan 's vlug een mooi plaatsje zoeken voor deze prachtige fruitschaal.”

Natuurlijk weet Marlieske er al één. Terwijl ze de voordeur netjes sluit, zegt ze al: „Op het dressoir, mam. Daar ziet iedereen 'm direct.”

7. Een heerlijke morgen

Gerrie komt met een door haar moeder zelf gebakken cake aan-dragen. Een grote, goudgele, ronde met rode en gele en groene vruchtjes erin en erop. Verrukkelijk.

Doutzen en Marlieske hebben haar samen van de bus gehaald. En zodra ze binnen zijn, haalt ze 'm heel voorzichtig uit haar weekendtas en geeft 'm mevrouw Van Vliet.

„Wat een prachtstuk,” bewondert die direct. „Schitterend. En heeft je moeder die zelf gebakken? Wat knap. En mag ik die nu hebben? 't Is veel en veel te erg.”

Marlieske en Doutzen staan er met hun neus bovenop. Natuurlijk. En Marlieske watertandt al bij voorbaat. Ze is dol op cake. En deze ziet er wel extra lekker uit.

Gerrie glundert en knikt maar. Ze is klein en heel blond. En ze heeft een golvend paardestaartje dat vastgebonden is met een brede, blauwe strik. Een strik die prachtig kleurt bij haar mooie, blauwe tinneroy jurk met het witte kraagje. „Hij is gelukkig goed overgekomen,” zegt ze opgelucht. „Ik was toch zo bang dat er iets mee gebeuren zou.”

„O, daarom mochten Doutzen en ik je tas niet voor je dragen.” Marlieske begrijpt er opeens alles van.

„Precies,” lacht Gerrie. En een beetje ondeugend: „Ik vertrouwde 'm jullie niet toe, weet je.” Ze is zo blij. Omdat moeders cake goed is overgekomen. Omdat ze Marlieske terugziet, die geen sikkepitje veranderd is. Nu ja, ze is misschien een beetje langer geworden. Maar verder, nee. Omdat Doutzen haar ook echt aardig lijkt. Omdat ze zich bij Marlieskes moeder meteen op haar gemak voelt. Och, om alles. Want al vond ze het aan de ene kant ook nog zo fijn om naar Marlieske te gaan, aan de andere kant heeft ze er toch ook echt wel een beetje tegenop gezien. Per slot kende ze alleen Marlieske. Verder niemand van het hele gezin. Haar vader niet. Haar moeder niet. En haar broers en zus niet. En Doutzen, dat andere vriendinnetje al evenmin. En bovendien is alles bij Marlieske thuis natuurlijk heel anders dan bij hen. Marlieskes vader gaat alle dagen naar school. Haar vader naar z'n boer. En bij Marlieske zijn ze met z'n zessen. Zij is helemaal alleen met haar vader en moeder. En nu valt alles zo heerlijk mee tot nu toe en is alles even fijn. Ze heeft zich zor-

gen voor niets gemaakt. Nu ja, de anderen heeft ze nu nog niet gezien natuurlijk. Marlieskes vader. En Herman, die op de H.B.S. gaat. En Corrie. En Pier. Maar ze wil er nu beslist niet meer tegenop zien dat die straks thuis komen. Nee, hoor. Ze wil . . . Haar . . .

De cake krijgt op Marlieskes verzoek een plaatsje naast Doutzens fruitschaal. „Tot de anderen 'm gezien hebben,” zegt moeder. „Daarna zet ik 'm subiet in de kelder, hoor. Anders wordt hij droog en dat zou toch wel zo jammer zijn van dat heerlijke gebak.”

Nou, natuurlijk, dat zou verschrikkelijk jammer zijn. Daar zijn ze het allemaal wel over eens.

„En nu gaan we 's gauw gezellig een kopje chocola met elkaar drinken,” vindt moeder dan. „Daar zullen jullie nu toch echt wel zin in hebben. Marlieske, wijs jij je gasten alvast maar 's een prettig plaatsje. Dan kom ik zo met de kopjes.” Moeder haast zich naar de keuken.

En Marlieske loopt met haar vriendinnen naar de zithoek en zegt dan gul, met een breed gebaar van haar hand naar de bank en de fauteuils die daar staan: „Zoek maar uit, hoor, jongens. Alle plaatsen zijn vrij.”

Doutzens ogen gaan ogenblikkelijk naar de drie-zitsbank. „Komt het er echt niet op aan? Heeft je moeder hier niet haar eigen plaatsje?” vraagt ze. Verbeeld je, dat ze . . .

Maar Marlieske schudt haar hoofd. „Nee. Wel bij de grote tafel in de eethoek,” vertelt ze dan. „Daar hebben we allemaal onze eigen plaats. Maar hier niet.”

Doutzen is gerustgesteld. „Zullen wij dan met ons drieën op de bank kruipen?” vraagt ze gretig. Ze hebben bij haar thuis geen bankstel en het lijkt haar zo knus, zo met z'n drietjes naast elkaar.

„Best,” vindt Marlieske. „Jullie allebei in een hoekje en ik in 't midden?”

„Hè, ja, gezellig.” Doutzen zit al. Maar Gerrie maakt nog geen aanstalten om zich in het andere hoekje te „nestelen”. Ze staat alweer over haar tas gebogen. Wat moet ze daar nu nog weer bij?

Marlieske wil net vragen: „Kom je ook zitten, Gerrie?” Maar dan komt Gerrie al naar haar toe, een vrij groot pakje in haar hand. Ze geeft het Marlieske en zegt: „Hier is jullie kinderbijbel terug. Heel hartelijk bedankt voor het gebruik, hoor.”

Marlieske kijkt opeens helemaal niet blij meer. „Wil je er niet meer in lezen?” vraagt ze hevig teleurgesteld. „Vader en moeder hebben gezegd dat je 'm net zolang mocht lenen als je wilde, hoor.” En om

het maar goed tot Gerrie te laten doordringen wat ze precies bedoelt, laat ze erop volgen: „Wel jaren.” Ze vindt het ook zo jammer dat Gerrie de kinderbijbel nu al teruggeeft. Ze hebben 'm haar gestuurd, nadat Marlieske toen met die sneeuwstorm een nachtje bij de familie Wit gelogeerd had. Voordat Marlieske haar van de Here Jezus vertelde, had Gerrie nog nooit van Hem gehoord¹. Daarom... Ze had zo gehoopt dat Gerrie... En nu...

Maar Gerrie lacht: „Dat weet ik wel. En dat vind ik reusachtig. Maar kijk 's...” Ze loopt alweer naar haar tas, die ze een beetje uit de weg, naast het dressoir heeft gezet en grabbelt er opnieuw in. Het volgende ogenblik vist ze er een beursje uit. Een vrolijk, rood portemonneetje. Ze maakt het open en pakt er bijna triomfantelijk een briefje uit. Een briefje van maar eventjes vijftwintig gulden. Ze laat het Marlieske en Doutzen zien en vertelt dan blij: „Ik krijg er zelf een. Voor m'n sinterklaas. En ik mag 'm zelf gaan kopen. Hier. Vanmiddag. M'n moeder heeft het geld ervoor stilletjes opgespaard. Iedere week deed ze er iets voor in een busje. En ik wist er niets van. M'n vader wel, hoor. Maar het moest voor mij een verrassing worden, zie je. Vinden jullie het niet reuze?”

„Nou, geweldig.” Alle teleurstelling is verdwenen uit Marlieskes gezicht. Ze straalt. Ze is ook zo blij. Ze zou beslist niet blijer kunnen zijn als zijzelf zo'n prachtige verrassing had gekregen. Nee. Gerrie, die zelf een kinderbijbel krijgt. Van haar eigen vader en moeder. Ze gaat nu ook altijd naar de zondagschool. Misschien...

Mevrouw Van Vliet komt net binnen met het mooie blaadje dat Pier en Marlieske in de zomervakantie in Nijmegen van hun zelf verdiende geld voor haar gekocht hebben. Er staan vier dampende koppen chocola op. Ze krijgt het verhaal natuurlijk dadelijk te horen. Geestdriftig.

„Maar dat is prachtig, Gerrie,” vindt zij ook. En dan zegt ze het nog eens: „Prachtig. Jullie gaan 'm vanmiddag maar mooi met z'n drieën bij onze boekhandelaar kopen. Marlieske weet wel waar die woont.”

„O ja, enig,” jubelt Marlieske. „Dan neuzen we meteen nog fijn even bij de andere boeken ook, jongens. Dat mag daar altijd.”

Het wordt een heerlijke morgen. Na de chocola, waarbij moeder

¹ Zie: „Marlieske beleeft een avontuur”.

trakteert op een verrukkelijk zandgebakje, gaan ze gedrieën naar boven. Naar het kamertje dat Corrie en Marlieske samen delen. En daar moeten de vriendinnen alle schatten van Marlieske bewonderen. Allereerst haar poppekinderen natuurlijk. Beatrix, Ireentje en Rosemarieke. Ter ere van het bezoek van „tante” Gerrie en „tante” Doutzen heeft mamma Marlieske haar kindertjes hun mooiste kleertjes aangetrokken. Natuurlijk, dat hoort zo. Nu, de „tantes” vinden dat ze er snoezig uit zien en dat het schatjes zijn, alle drie. En dan beginnen ze over hun eigen poppekindertjes te vertellen.

Doutzen heeft een pop met echt, ingeplant, goudblond haar. Guusje heet ze. En ze kan mamma zeggen. Net zo echt. En ze heeft ook nog een poppekind in een verpleegsterskostuum. Die heeft ze Florence genoemd. Naar Florence Nightingale, een verpleegster die langgeleden ergens in een oorlog zoveel voor de zieken en de gewonden heeft gedaan. „Ik weet niet meer precies in welke oorlog,” zegt ze eerlijk. „Maar haar naam is over de hele wereld bekend,” laat ze er een tikkeltje trots op volgen.

Marlieske knikt ijverig. „Ja,” beaamt ze. „Ik heb in een boekje over haar gelezen. En de oorlog was de Krimoorlog.”

Doutzen en Gerrie kijken haar vol bewondering aan. „Ja,” herinnert Doutzen zich nu ook weer, „de Krimoorlog. Die was het.”

En Gerrie verzucht: „Dat je dat weet! Wat knap!”

„Nu ja, uit dat boekje, hoor,” zegt Marlieske bescheiden. Maar je ziet aan haar gezicht dat ze het toch wel fijn vindt dat de vriendinnen haar een beetje bewonderen.

„Maar ik noem Florence ook wel vaak Florrie,” vertelt Doutzen dan.

„Dat klinkt wat liever, vind ik. Ze is maar klein, zie je.”

O ja, natuurlijk, dat begrijpen de beide andere poppenmoedertjes best.

En dan moet Gerrie vertellen. Van haar Akke en Jikke, kleine tweelingpopjes, waarvoor ze zelf al wel eens kleertjes naait en breit. En die samen in een ledikantje slapen, dat haar vader van een sigarendoosje heeft gemaakt. Heel snoezig.

Doutzen en Marlieske luisteren met schitterende ogen en wangen, die rood zijn van plezier. En ook een beetje van de kou. Want centrale verwarming, zoals in school, hebben ze bij de familie Van Vliet niet. En het is niet bepaald warm daarboven. Maar dat merken de drie vriendinnen niet eens. Daarvoor hebben ze het veel te druk met praten en luisteren en kijken. „Wat enig,” zucht Marlieske als Gerrie

is uitverteld. „Zulke kleine popjes vind ik altijd zo beeldig. Wat zou ik jouw tweelingetjes graag 's willen zien.”

Gerrie kijkt haar verbaasd aan. „Heb ik ze je dan niet laten zien toen je bij ons was?” vraagt ze dan.

Marlieske lacht en schudt haar hoofd. „Nee, daar ben je niet aan toe gekomen. We hadden zoveel te praten, weet je nog wel? We hadden veel te weinig tijd.”

Gerrie knikt en lacht ook. En òf ze dat nog weet. „Maar Nelleke, mijn grote babypop, heb je toch wel gezien, hè? Dat kan niet anders. Die zit, als ik niet met haar speel, altijd op een stoeltje in de kamer.”

Marlieske knikt geestdriftig. „Nou, en of,” zegt ze. En dan tegen Doutzen: „Dat is een prachtige pop, jò. Schitterend. Net zo groot als een echte baby.”

„Eerlijk?” vraagt Doutzen.

Gerrie knikt blij. „Nelleke heeft gewoon de babykleertjes aan, die ikzelf vroeger gedragen heb,” vertelt ze.

„Wat enig.” Het komt uit de grond van Doutzens hart. Je zult ook maar een poppekind hebben dat je eigen babykleertjes van vroeger kan dragen. Nou!

De morgen vliegt om. Na de poppekindertjes zelf, komen hun kleertjes aan de beurt. Moedertje Marlieske laat ze de tantes allemaal zien. En ze heeft er wat. Asjeblieft. Mam naait nogal 's wat voor Marlieskes poppen, maar oma Van Vliet nog veel meer. En die naait niet alleen. Nee, die breit en haakt ook nog. Snoezige truitjes en mutsjes en jasjes. En noem maar op.

En dan laat Marlieske haar poppewieg zien. De wieg met de roze bloemetjesgordijntjes en de mooie roze dekentjes. En de poppewagen. En het poppeledikant. Haar kachelkje. En haar winkeltje met de weegschaal met echte, koperen gewichtjes, dat vroeger nog van moeder geweest is. Net als haar theeserviesje met de grappige konijntjes erop. Maar ook de mooie wandlap met de in een kring dansende kindertjes in hun kleurige kleren. En het aardige schilderijtje van een klein meisje met twee poesjes op haar arm. Een lappenkatje en een pikzwart poesje met witte sokjes. Daar zijn èn Doutzen èn Gerrie allebei ronduit weg van. „Wat een schatjes,” zegt Doutzen al maar weer. „Wat een allerliefste honneponnekes.”

„Ja, snoesjes zijn het,” vindt Gerrie ook. „Je zou ze zo zelf even willen knuffelen.”

Maar dan staat Marlieske alweer voor haar aardig rood, geel, zwart

boekenrekje en laat Doutzen en Gerrie haar eigen bibliotheekje zien. Bijna alle boekjes uit de serie „Voor onze kleinen” heeft ze. „Fik”. En „Het huisje in de sneeuw”. En „Van Bob en Bep en Brammetje”. En „Het wegje in het koren”. En „Van de boze koster”. En nog veel meer. Maar ook nog andere boekjes. „Jan en Janneke in Canada”. „Het kleine negermeisje”. „Guus van Gouwe Gerrit”. „De kinderen van tante Eddie”. En noem maar op.

Gerrie en Doutzen bekijken de plaatjes van het ene boekje, bladeren in het andere, lezen een stukje uit het derde. Maar eer ze daarin verdiept kunnen raken, komt Marlieske alweer met iets anders aandragen. Met haar sneeuwglasje. Het sneeuwglasje dat vader en moeder eens voor haar hebben meegebracht uit de Harz. Het is haar trots en haar glorie.

„Het komt helemaal uit Duitsland,” vertelt ze met een gewichtig snuitje. Het is een soort glazen stolpje, waaronder, in de sneeuw, een stuk of wat fris-groene sparretjes staan. Plus een jager in een echt jagerskostuum. En een snoezig, klein reetje. En neem je nu dat glaasje in je hand en schud je er even aan, dan begint het me daar toch te sneeuwen op die bomen en die jager en dat reetje. Nee, geweldig! Het is een enig gezicht. Doutzen en Gerrie vergeten op slag alle boeken. Ze kijken maar naar het sneeuwen in het stolpje. En natuurlijk vragen ze of zij het ook 's even mogen laten sneeuwen. En even natuurlijk mag dat gerust van Marlieske. En dan kunnen ze er maar niet genoeg van krijgen. Telkens opnieuw moeten ze de kleine sneeuwvlokjes laten dwarrelen. En niet zodra ligt de sneeuw weer rustig op de grond, of de ander steekt alweer haar hand naar het wonderglasje uit en vraagt gretig: „Mag ik nu nog een keertje?” Vader komt thuis. En Corrie. En Herman. De drie vriendinnen merken van alles niets. Totdat moeder opeens in de deuropening staat en vraagt: „Komen jullie eten?”

„Eten? Is 't dan al halféén?” Dat vraagt Marlieske natuurlijk, heel ongelovig. Ze kan ook gewoon niet begrijpen dat het al zo laat is. Ze...

Maar moeder knikt lachend: „Ja, hoor. De tafel is gedekt en alles is klaar. Komen jullie maar gauw.” En terwijl ze met de meisjes de gang over en de trap af loopt, een beetje bezorgd tegen Gerrie en Doutzen: „Maar zijn jullie niet veel te koud geworden daar op dat

kamertje?" En een tikkeltje schuld bewust: „Ik had jullie veel eerder moeten roepen. Marlieske . . .”

Maar Doutzen en Gerrie zijn dat helemaal niet met haar eens. „O helemaal niet, mevrouw,” haasten ze zich als uit één mond te zeggen. „Het was zo gezellig. We hebben geen kou gevoeld.”

„Gelukkig.” Moeder Van Vliet is gerustgesteld. Met z'n allen gaan ze de kamer binnen. En dan, net op het allerlaatste nippertje natuurlijk, komt Pier aangerend, rood van het hollen. Hij geeft Gerrie en Doutzen netjes een hand en schuift dan vlug op z'n plaats, naast vader.

Vader kijkt hem eens aan en schudt dan alleen maar heel eventjes z'n hoofd. Dat betekent: Jongen, jongen, kon je nu niet vijf minuten eerder bij Geert vandaan gaan? Dan was al dat geren immers niet nodig geweest.

Pier begrijpt dat best. Maar een standje krijgt hij niet. Per slot is hij nog op tijd. Waar of niet?

8. De middagpret begint

De maaltijd is feestelijk, lekker en gezellig. Moeder heeft met een van haar mooiste tafellakens gedekt en daar een glazen pulletje met wat frisgroene takjes met rode bessen opgezet. Ze krijgen soep met balletjes, heerlijk vlees, twee groenten en Marlieskes lievelings-toetje: vanillevla met Haagse bluf. Een waar diner. En dat op zaterdag. Ze smullen dan ook om het hardst. En intussen maakt vader al maar grapjes. Het is werkelijk allemaal even fijn.

Maar als ze klaar zijn, moet er natuurlijk wat gebeuren. Om te beginnen, ruimen ze samen af. Dat spreekt vanzelf. Dat doen ze altijd in huize Van Vliet. Onder het motto: vele handen maken licht werk. Maar daarna . . . Daarna gebeurt er iets ongewoons. Want . . . daarna neemt vader plotseling de leiding. „Moeder gaat dadelijk rusten,” beslist hij. „Herman heeft maandag een zware repetitie. Die mag meteen aan z'n huiswerk beginnen. Marlieske is vanmiddag ook vrij vanwege haar gasten. Maar Corrie en Pier gaan gauw samen afwassen. En ik haal de sjoelbak en ga 's gezellig een potje sjoelen met

m'n jongste dochter en haar vriendinnen." En met een knipoogje naar Doutzen en Gerrie: „'s Kijken, of ik het niet van hen winnen kan. Afgesproken?"

„Nee." Dat zegt moeder. Meteen. En heel kordaat. „Ik kan de vaat eerst nog best even spoelen," vindt ze.

Maar vader wil daar niets van horen. „Komt niks van in, meisje. Nu ben ik 's een keertje de baas," lacht hij. „Jij hebt je vanmorgen al genoeg uitgesloofd en we moeten een beetje om jouw benen denken. Je gaat nu dadelijk slapen. Punt. Uit." Moeder krijgt een dikke zoen en wordt dan zonder complimenten de deur uit gezet.

Doutzen en Gerrie hebben het een beetje verlegen lachend aangezien. Wat een enige vader heeft Marlieske toch. Zopas aan tafel maakte hij het ook steeds zo gezellig met z'n leuke verhalen.

Herman is al direct naar boven getrokken. Met twee treden tegelijk de trap op. Boft hij even. Hij gaat lekker meteen aan de slag. Eerst die repetitie. En dan dadelijk daarna de rest. Want als 't een beetje kan, wil hij vanavond nog graag bij z'n vriend naar de televisie gaan kijken. Er is een prachtig programma. Dat heeft hij wel in de Omroepgids gezien.

Corrie verdwijnt naar de keuken. „Ik speel wel," zegt ze grootmoedig tegen Pier, eer ze de kamerdeur achter zich sluit.

Vader hoort dat min of meer verrast aan. Dat vaatspoelen is anders dikwijls een oorzaak tot veel gebakkelei hier in huis. De kinderen hebben er stuk voor stuk een gruwelijke hekel aan. En de beide jongens vinden het nog totaal overbodig ook. Maar moeder wijkt, wat dat betreft, nooit, ook geen duimbreed zelfs. De vaat wordt eerst gespoeld en daarmee uit. Een niet gespoelde vaat afwassen vindt ze meer dan vies. En dus... 's Middags doet moeder het eigenlijk altijd zelf. Maar 's avonds moeten de kinderen het om de beurt doen. En o wee als degene die de spoelweek heeft dan eens een keertje wettig verhinderd is. Steevast is er dan geharrewar over de vraag wie of het dan die keer moet doen. En nu... Maar Corrie is in een gouden humeur. Ze hebben een huiswerkvrij weekeinde. En om drie uur gaan ze bij Aukje, een meisje uit haar klas, thuis, hun stukje voor de schoolavond repeteren. Daar heeft ze zo'n zin in. En daarom...

Marlieske is haar moeder achterna gehold om te vragen of moeder niet een paar prijsjes voor de sjoelwedstrijd wil uitloven. Sjoelen is

natuurlijk altijd leuk. Maar met prijsjes nog leuker. En nu, met Doutzen en Gerrie . . .

Natuurlijk doet moeder het. Marlieske mag een reep pakken. En een sinaasappel. En wat zuurtjes als troostprijsjes. Fijn. Huppelend van plezier komt ze de kamer weer binnen. Iedereen is blij en tevreden. Alleen Piers gezicht lijkt plotseling wel een onweerswolk. Hij durft om Doutzen en Gerrie niets te zeggen, maar anders! . . . Nou, dan zou je nog 's wat beleven. Want o wee, als dat ventje boos is of zich te kort gedaan voelt. Berg je dan maar, hoor.

Vader ziet het wel en daarom belooft hij vlug: „Als jullie klaar zijn met de afwas, mogen jullie ook meedoen, hoor, Pier.” Pier kan heel goed sjoelen. Als hij meespeelt, heb je alle kans dat hij het wint. Vader denkt dan ook dat Pier nu meteen wel weer in z'n humeur zal zijn. Maar nee, hoor. Dat is glad mis gedacht.

Piers gezicht klaart niet in het minst op. Hij zegt alleen stug: „O,” en loopt dan vlug de kamer uit. Hij is bang dat hij er anders toch nog zal uitflappen, wat hem op het puntje van z'n tong brandt. En het is maar heel verstandig dat hij dat gedaan heeft, want als hij eenmaal bij Corrie in de keuken is, houdt hij het eenvoudig niet meer binnen. Dan floept het er zo maar opeens uit, als een duveltje uit een doosje. Diep-verontwaardigd.

„Een mooie boel, hoor. Een knots van een afwas, vanwege die meiden uit Woudwijk en weet ik veel hoe dat andere gat heet, die hier voor Marlieskes plezier gekomen zijn. Maar Marlieske hoeft er geen hand naar uit te steken. Nee, hoor, Marlieske heeft gasten. Die heeft vrij vandaag. En dat hindert niets niemendal. Pier is er immers wel. Die kan dat best eventjes doen. Welja, Pier kan er lekker voor opdraaien. Als vader nog 's wat weet.”

Corrie heeft de afwasteil intussen vol lauw water laten lopen en is al ijverig aan 't spoelen. „Pier en Corrie bedoel je,” zegt ze nu guitig. En dan, zachtzinnig vanwege haar stralend humeur, dat ze van plan is door niets of niemand te laten bederven: „Maar wat geeft dat nu, jô, voor zo'n ene middag. Op een andere keer ben jij weer 's vrij en moet Marlieske er aan geloven. Haal maar even een „Arend” of zo. Kun je nog fijn even lezen tot ik hiermee klaar ben.”

„Nou ja,” moppert Pier nog na. Hij geeft zich zo gauw niet gewonnen. Wat dacht je dan! Maar hij doet het toch. Even later zit hij boven op de trapstoel met een kleurig kindertijdschrift in z'n handen en al gauw hoort Corrie hem schaterlachen. Hij leest zeker iets heel

grappigs. Corrie glimlacht wijs en stil voor zich heen boven haar afwasteil. En, kleine vredestitster als ze vanmiddag is, denkt ze tevreden: zo gaat ie goed.

Pier, die eerst kwaad gedacht heeft: Waai op met jullie sjoelbak. Ik wil niet eens meespelen. Ik ga zo gauw mogelijk weer naar Geert, anders dragen jullie me straks misschien nog meer van die leuke karweitjes op, Pier bedenkt zich, gaat na de afwas naar de kamer, speelt mee en . . . wint. De eerste prijs is eerlijk voor hem. Maar die kleine Gerrie doet heel weinig voor hem onder. Ze heeft maar vijf punten minder dan hij. Asjeblieft. Is me dat even wat. Zo'n klein ding. Ze heeft de tweede prijs dubbel en dwars verdiend. Met wangen, rood van inspanning en ogen, die stralen van trots, neemt ze 'm in ontvangst. Nu ja, als je het ook zelfs wint van zo'n grote meneer als Marlieskes vader.

Vader, Doutzen, Marlieske en Corrie, die ook gezellig is komen meedoen, troosten zich met de zuurtjes. Natuurlijk, daarvoor zijn ze ook bedoeld. Dat hoor je immers al aan hun naam – troostprijjes.

Om drie uur komt moeder weer beneden. Ze is heerlijk uitgerust. Corrie heeft al thee gezet. Moeder schenkt ze in en snijdt dan de cake van Gerries moeder aan. Ze krijgen allemaal een heerlijk dikke plak. En ze prijzen allemaal Gerries moeder en haar bakkunst om het hardst. Als moeder Wit's oren daar niet van tuiten daar ver weg in haar aardige, kleine huisje. Nou.

Maar daarna gaan de vriendinnen op stap. Marlieske heeft van haar moeder geld meegekregen. Voor de buskaartjes natuurlijk. Maar ook nog voor andere dingen. Nou, reken maar. Samen met moeder heeft ze een echt programmaatje voor deze middag opgesteld. Alles wat ze van tevoren bedacht had, kon daar geen plaatsje op krijgen natuurlijk. Daarvoor is de tijd te kort. Maar het laatste punt ervan is wel: met Doutzen en Gerrie naar het Pannekoekhuysje en hen daar trakteren. Daar heeft ze dan toch zo'n zin in. Ze vindt het altijd zo knus in het Pannekoekhuysje met al die brandende kaarsen en leuke, ouderwetse petroleumlampen. Maar eerst gaan ze nog een heleboel andere dingen doen. Heerlijk.

Om te beginnen rijden ze met de stadsbus naar het hartje van de stad. Dat vinden haar gasten al een belevenis en een feest op zichzelf. Ze zijn met z'n drieën op de grote achterbank gekropen. Of lie-

ver: er op hun knieën op gaan liggen. Zo kunnen ze prachtig heel de weg overzien. En er is wat te zien op deze zaterdagmiddag zo kort voor sinterklaas. Het is druk op straat. Nee, geweldig. De trottoirs zijn overvol met winkelende en wandelende mensen. En op de grote weg rijden fietsers, brommers, scooters, auto's en bussen af en aan.

Gerrie begrijpt niet hoe dat allemaal goed kan gaan. Er moeten wel ongelukken gebeuren. Straks botst er een stel tegen elkaar op, dat zul je zien. Ze houdt haar hart gewoon vast en wordt er stil van. Alleen verzucht ze zo af en toe: „Wat is het hier druk. Wat is het hier verschrikkelijk druk.” Het benauwt haar gewoon een beetje. Ze is het ook zo anders gewend. En ze is niet alleen bang dat er ongelukken zullen gebeuren. Nee. Maar stel je voor dat je elkaar in zo'n drukte zou kwijtraken. Je zou elkaar nooit terugvinden. En heimelijk neemt ze zich voor om Marlieske, als ze straks uit de bus gaan, meteen een arm te geven en stevig vast te houden.

Maar als ze uitstappen, ergens op een groot plein, waar nog veel meer bussen en auto's staan, krijgt ze daar de kans niet eens voor. Want Marlieske zegt: „Kom. Gauw. Vlak achter mij blijven, hoor.” En loopt dan, vliegensvlug, regelrecht naar een andere bus. Pas als ze bij het portier daarvan is, blijft ze staan en lacht tevreden als ze ziet dat haar vriendinnen haar op de voet gevolgd zijn. „Nu moeten we met deze bus mee,” vertelt ze dan. „Stap maar in.” Ze voelt zich heel gewichtig. Als je ook de leiding hebt en de verantwoordelijkheid draagt.

Deze bus is nogal vol. De achterbank is ook bezet. Jammer. Maar ze krijgen toch nog alle drie een plaatsje. Dat is alweer een bofje. Want staan in een stadsbus, die zo dikwijls stopt en zoveel bochten moet nemen, is heus zo prettig niet. Ze rijden mee tot halverwege de Sofia Singel. Daar stappen ze voor de tweede keer uit. En daar is het op dit ogenblik zo rustig. Bijna zo stil als op het stille weggetje, waaraan Gerrie woont. Eigenlijk is dat een geweldige opluchting voor haar. Maar dat zegt ze niet. Kun je net denken. Ze kijkt wel uit. Marlieske en Doutzen moeten haar vooral niet kinderachtig vinden. Marlieske vindt al die drukte in de stad natuurlijk heel gewoon. Die is eraan gewend. En Doutzen schijnt het allemaal alleen maar mooi en leuk te vinden en het er geen ogenblik benauwd van te krijgen, zoals zij daarnet. Ze zat tenminste al maar te praten en op dit te wijzen en op dat. Geestdriftig. Maar zij is hier stukken

beter op haar gemak. En ze vindt het hier echt mooi ook. De mist is in de loop van de morgen helemaal opgetrokken en wind is er niet. De grote huizen en de oude, winters-kale bomen en ook de schepen die tegen de wal liggen, spiegelen zich in het stille Singelwater. Prachtig is dat. En aan de overkant van de brede gracht ligt een enig, wit-geschilderd pontje.

Marlieske wijst het hun aan. „Dat is nu het pontje waar we mee gaan overvaren,” lacht ze. En dan, plagend: „Of zijn jullie bang voor water en durven jullie niet?”

„Niet durven?! Wat denk je wel van ons,” hapt Doutzen meteen verontwaardigd.

Maar Gerrie zegt opgetogen: „Het lijkt me enig.” En dat meent ze. Ze voelt zich hier zo veilig als 't maar kan.

De pontjesbaas heeft hen intussen al gezien en komt dadelijk naar hen toe varen. Een paar minuutjes later legt hij aan en kunnen ze instappen. Ze zijn de enige passagiers op deze overtocht. Er is een bank, maar ze gaan geen van drieën zitten. Ze willen kijken. Kijken naar alles wat er te zien is aan alle kanten. En ook vooral naar de pontjesbaas, die met een soort houten handvat z'n pontje langs een lijn van staaldraad trekt, als kost hem dat niet de minste moeite.

Doutzen en Gerrie vinden alles prachtig. Het tochtje duurt eigenlijk veel te kort naar hun zin. Maar nog een keertje oversteken biedt Marlieske hun niet aan. Ze wil hun immers nog zovéél laten zien. En met de bus van zeven uur moeten ze thuiskomen. Op z'n laatst, heeft moeder uitdrukkelijk gezegd. Zo heel veel tijd hebben ze dus niet eens. Een uur of drie zijn zo om als alles zo prettig en gezellig is.

9. Van prachtige winkels, een nare en een fijne ontmoeting en een aardmannetjes-etage

Zodra ze weer op de wal staan, steekt Marlieske bij haar beide gasten in. Goed zo. Gerrie hoeft niets te doen. Marlieske houdt haar zelf al stevig vast. Ze voelt zich heerlijk veilig en gerust. Blij en stijf-gearmd en niet te vergeten vrolijk babbelend, lopen ze gedrieën naar de winkelstraten. En daar kijken Gerrie en Doutzen hun ogen